

Borys Grinchenko Kyiv Metropolitan University
Faculty of Romance and Germanic Philology
Linguistics and Translation Department

Translation Project:
***Loved One* by Aisha Muharrar**

Перекладацький проєкт:
переклад книги Айши Мухаррар «*Loved One*»

BA Paper

Kateryna Samsoniuk
PERb 1.22.4.0d

Research supervisor:
Professor O. Komar

Цим підписом засвідчую, що подані
на захист рукопис та електронний
документ є ідентичні
28.05.2026
С.С.

Kyiv 2026

ABSTRACT

The translation project is dedicated to the study of pragmatic and linguo-stylistic features of modern American prose translation, based on Aisha Muharrar's debut novel "Loved One" (2025). The object of the research is the pragmatic and stylistic dimensions of contemporary American literature, while the subject encompasses translation methods and transformations employed to render youth slang, emotively charged units, and specific metaphors of grief. The study is conducted within the functional paradigm of translation studies, utilizing Christiane Nord's model of translation analysis and the concept of pragmatic equivalence. In the course of the research, an original translation of a novel fragment into Ukrainian was performed, the stylistic characteristics of A. Muharrar's prose were characterized, the methods of reproducing the millennial sociolect were analyzed, and the use of translation techniques to preserve the original's ironic distance and emotional authenticity in the target culture was justified.

Key words: Aisha Muharrar, emotively charged units, literary translation, pragmatic equivalence, sociolect, stylistic analysis, youth slang.

АНОТАЦІЯ

Перекладацький проєкт присвячено дослідженню прагматичних та лінгвостилістичних особливостей перекладу сучасної американської прози на прикладі дебютного роману Айші Мухаррар «Loved One» (2025). Об'єктом дослідження виступають прагматичні та стилістичні виміри сучасної американської літератури, а предметом — перекладацькі методи та трансформації, застосовані для відтворення молодіжного сленгу, емотивно забарвлених одиниць та специфічних метафор горя. Роботу виконано у світлі функціональної парадигми наукового знання із залученням моделі перекладацького аналізу Крістіани Норд та концепції прагматичної еквівалентності. У процесі дослідження здійснено переклад фрагмента твору українською мовою, схарактеризовано стилістичний простір прози А. Мухаррар, проаналізовано способи відтворення міленіальського соціолекту та обґрунтовано використання технік перекладу для збереження іронічної дистанції та емоційної аутентичності тексту в цільовій культурі.

Ключові слова: Айша Мухаррар, емотивно забарвлені одиниці, літературний переклад, молодіжний сленг, прагматична еквівалентність, соціолект, стилістичний аналіз, молодіжний сленг.

CONTENTS

Introduction	4
Chapter 1. Translation of <i>Loved One</i> by Aisha Muharrar	5
Chapter 2. Pragmatic and Linguo-stylistic Features of Modern American Prose Translation (Based on the Novel “Loved One” by A. Muharrar)	
2.1. General Characteristics and Stylistic Features of Aisha Muharrar’s Novel <i>Loved One</i>	28
2.2. The Concept of Pragmatic Equivalence in the Reproduction of Youth Language and Slang	29
2.3. Translation Analysis of Emotively Charged Youth Language Units and Slang in Aisha Muharrar’s Novel <i>Loved One</i>	30
Conclusions	33
References	34
Appendices	35

INTRODUCTION

The modern era of globalization and intensive intercultural communication necessitates a deep understanding of the linguistic and stylistic nuances of contemporary literature. Modern American prose of the 2020s, particularly works by authors such as Aisha Muharrar, reflects the fragmented, emotionally complex experience of the millennial generation.

The relevance of this study is determined by the growing necessity to bridge linguistic and cultural gaps inherent in the translation of "new generation" prose. In such literature, elements like youth slang, pop-culture allusions, and specific emotive patterns are not merely stylistic choices but serve as fundamental tools for identity marking. Consequently, translating these texts requires more than a literal rendition; it demands a deep understanding of the subcultural context to preserve the author's original intent.

Building on this necessity, the research addresses a pivotal shift in contemporary Ukrainian translation studies: the transition from strict linguistic correspondence toward pragmatic equivalence. This shift is particularly crucial when dealing with innovative narrative techniques and informal sociolects, where the functional impact on the target audience takes precedence over word-for-word accuracy. Thus, this study aims to explore how pragmatic adaptation can effectively render the socio-cultural nuances of modern prose without losing its authentic "new generation" voice.

The issues of pragmatic equivalence and functional translation have been extensively studied by such researchers as C. Nord, M. Baker, P. Newmark, and K. Reiss. In the Ukrainian context, significant contributions to the study of translation strategies, techniques and slang reproduction have been made by V. Karaban, R. Zorivchak, O. Selivanova, and others. However, the specific pragmatic and linguo-stylistic features of Aisha Muharrar's prose, particularly her debut novel *Loved One*, have not yet been the subject of a comprehensive translation analysis in Ukrainian science.

The object of the research is pragmatic and stylistic dimensions of modern American prose.

The subject of the research is the translation methods employed to render pragmatic and linguo-stylistic features of youth language, slang, and emotive language units in the translation of Aisha Muharrar's novel *Loved One*.

The aim of the research is to identify and analyze the key pragmatic and linguo-stylistic features of youth language, slang, and emotive language units in Aisha Muharrar's novel *Loved One*, and to define the techniques required for their adequate translation.

To achieve the aim, the following **objectives** were formulated:

1. to perform a translation of the selected fragment of the novel *Loved One* into Ukrainian;
2. to characterize the stylistic features and narrative structure of Aisha Muharrar's prose;
3. to clarify the concept of pragmatic equivalence in the context of reproducing youth slang and informal vocabulary;
4. to analyze and evaluate the translation techniques used for rendering emotively charged language units and metaphors of grief;

The structure and the body of the research. This research project consists of an introduction, two chapters, conclusions, references, and appendices. Specifically, Chapter 1 provides the translation of the excerpt from the novel, while Chapter 2 is devoted to the analysis of pragmatic and linguo-stylistic features, covering youth slang, emotive units, and the application of functional translation models. The source text contains 40,593 characters; the target text contains 40,347 characters. The total volume of the translation project is 37 pages.

CHAPTER 1. TRANSLATION OF *LOVED ONE* BY AISHA MUHARRAR

Original

There was no bride. There was no groom. No seating chart with my name in calligraphy—a blue dot next to *Julia* indicating a preference for fish. No DJ coaxing guests to the dance floor with a multigenerational crowd-pleaser, no maid of honor fiddling with a sheet of white printer paper, unfolding it from eighths to fourths, then taking a theatrical deep breath before she says, *Okay!* So.

Which made sense because it was not a wedding.

But there were approximately a hundred of us gathered at Berkeley City Club, a grand Italian Renaissance Revival building often rented out for private events (like weddings), and there were two sections of dark wood folding chairs separated by a wide stripe of hardwood floor (an aisle if you will), and more important, it just *felt* like it should have been a wedding. It's what we did that year. We went to weddings. Not together—though Gabe did ask, the year before, when the invitations went out and before he'd started dating Elizabeth, if I'd be his plus-one to the Tokyo wedding of his percussionist and backup vocalist. They'd met on tour with him. I would have loved to go to Japan, but I already had another wedding on the same day. By September, I'd been to six and RSVP'd to three more. I was thirty —Gabe, born the same year but in December, was twenty-nine—and apparently we'd entered that stage of life where if you haven't nailed down your version of semiformal cocktail attire, you'd better do it quick because that's what your weekends were going to be for the next decade. This perpetual wedding season was such a well-known truth about people our age that I could feel an awareness of it in the room as I stood up, clutching my own folded sheet of printer paper, and began to speak about my dear friend Gabe. It was one of the things I had to avoid saying in Gabe's eulogy —the obvious thing—that he was only twenty-nine, and his death was so sudden, by anyone's

Translation

Не було ані нареченої, ані нареченого. Не було ані схеми розміщення гостей із моїм ім'ям, виведеним каліграфічним почерком, з синьою крапкою навпроти «Джулія», що означала б «вегетаріанка»; ані діджея, який би заманював гостей на танцмайданчик черговим хітом «для всіх поколінь». Не було й дружки, що нервово теребила би, розгортаючи, складений увосьмеро, а потім учетверо аркуш паперу, а тоді театральнo зітхала б і промовляла: «Ну що ж...».

І в цьому був сенс, адже то було зовсім не весілля.

Але нас було близько сотні в «Берклі сіті клуб» — величній будівлі в стилі італійського ренесансу, яку часто орендують для приватних вечірок (на кшталт весіль). Там стояли два ряди складних стільців із темного дерева, розділених широкою смугою паркету (таким собі проходом до вітара), а головне — усе навколо здавалося весіллям. Того року ми тільки те й робили, що ходили на весілля. Не разом — хоча Гейб і кликав мене за рік до того, коли надходили запрошення і він ще не почав зустрічатися з Елізабет. Питавав, чи не поїду я з ним у форматі «плюс один» у Токіо на весілля його ударника й бек-вокалістки, які познайомилися під час турне. Я б із радістю з'їздила в Японію, але на той самий день у мене вже було призначено інше весілля. До вересня я відгуляла на шести й підтвердила присутність ще на трьох. Мені було тридцять, а Гейбу, який народився того ж року, але в грудні, — двадцять дев'ять, і ми, вочевидь, увійшли в ту фазу життя, коли саме час нарешті обзавестися тим самим ідеальним вечірнім прикидом. Бо саме так ти проведитимеш вихідні наступні десять років. Цей нескінченний «весільний сезон» був настільки очевидним фактом для людей нашого віку, що я відчувала його загальне усвідомлення в залі, коли підводилася зі своїм зім'ятим аркушем паперу в руках, щоб почати промову про мого дорогого друга Гейба. Це була одна з тих речей, яких мені не можна було

estimation, it would have been more likely I was speaking at the happiest day of his life.

My dear friend Gabe. This was the one line I'd prepared and now I'd said it. I'd hoped to come up with more by the time I arrived at the funeral. In my studio as I packaged orders. On the flight from LA, the car ride from the airport. But no, nothing. I lowered the microphone, stalling for time, and tried to remember how I was supposed to feel about Gabe. Outside, UC Berkeley students chatted on the street below us, cars and trucks drove along the city's concrete hills. It was a beautiful cloudless day.

"Gabe was the kind of friend who was more like family," I said. This was true. Having briefly dated as teenagers, when we met again in our twenties, we became friends so quickly it was clear we worked better that way. And we'd remained close for years.

"I could always count on him," I continued, launching into one quickly delivered anecdote after another to prove this point. As I scanned the faces in front of me—mostly Gabe's music associates and peers, plus both sides of his family: his father, his cousins, the aunts who'd flown in from Colombia, and his mother and her relatives and friends—I was sure none of them could tell, but I knew there was a disconnect between the words I was saying and what I was feeling. Not because I was in shock or numb. Though I probably was both in shock and numb. And not because the stories weren't real. I had plenty of examples of Gabe being sweet and constant.

Of course it would never have been painless, giving that eulogy. But it should have been easier.

The problem was even though Gabe was one of my closest friends, the month before, we'd made a dumb mistake and slept together.

—

озвучувати в надгробній промові — те, що й так було очевидним: йому було лише двадцять дев'ять, і його смерть була настільки раптовою за будь-якими мірками, що куди ймовірніше було би бачити мене тут з промовою у найщасливіший день його життя.

«Мій дорогий друг Гейб». Це була єдина заготовлена фраза, й ось я її вимовила. Сподівалася, що до початку похорону придумаю щось іще. Думала про це в майстерні, коли пакувала замовлення. У літаку з Лос-Анджелеса, в автівці з аеропорту. Але ні — не вигадала нічого. Я опустила мікрофон, тягнучи час, і спробувала згадати, що ж я насправді маю відчувати до Гейба. Надворі, десь під нами, гомоніли студенти Берклі, а бетонними пагорбами міста снували автівки й вантажівки. Був чудовий безхмарний день.

— Гейб був із тих друзів, що стають сім'єю, — промовила я. І це була правда. Ми недовго зустрічалися у підлітковому віці, а коли знову зійшлися вже в двадцять з гаком, то так блискавично затоваришували, що стало зрозуміло: у ролі друзів ми куди гармонійніші. Й так і лишалися близькі роками.

— Я завжди могла на нього покластися, — продовжила я і почала сипати короткими історіями, однією за одною, аби це підтвердити. Я розглядала обличчя перед собою — здебільшого колег Гейба по музиці, його ровесників, а ще родичів з обох сторін: батька, двоюрідних братів і сестер, тіток, що прилетіли з Колумбії, матір з її ріднею та друзями. Була певна: ніхто нічого не помітив, але я відчувала прірву між власними словами та тим, що було на душі. І справа не в шоці чи заціпенінні, хоча, мабуть, я відчувала і те, і інше. І не в тому, що історії були вигадані. У мене було повно прикладів того, яким милим і надійним був Гейб.

Звісно, виголошувати таку промову завжди не легко. Але ж сьогодні мало бути простіше.

Справа у тім, що хоч Гейб і був одним із моїх найближчих друзів, минулого місяця ми зробили дурницю — переспали.

—

AN IMMEDIATE AND IMPORTANT CAVEAT: Gabe and I were actual friends. I won't mention this again, because then the lady doth protest too much, but the point has to be made. We weren't the kind of friends who were never really friends. The kind of friends you see in a romantic comedy where there are two incredibly attractive people who are deeply emotionally invested in each other, and we're supposed to believe they have never once considered the idea of sexual intercourse. The kind of friends who are secretly in love with each other and only realize minutes before one of them is about to get married or leave town, and the next thing you know they're jumping in a car, or on a horse, or running down the street, whatever, and they tumble into bed, or out of frame, depending on the rating of the movie. Having several male friends, this depiction of male-female friendship was always a pet peeve of mine, but somehow Gabe and I had tumbled (onto a couch, not a bed, but then, yes, eventually a bed too), and we'd ended up in this exact ridiculous situation, except we'd done worse than that because we hadn't even gotten a stolen honeymoon or new zip code; we'd just made a real, and awful, mess of everything.

But—you may be thinking—there's always a chance to make things better. Even if it gets really bad, if you're truly good friends, then you can work it out. And absolutely, totally you can. Unless, three weeks later, one of you dies.

—

“OH, JULIA, HE LOVED YOU.” The first person I spoke to after my eulogy was Gabe's manager, Kathy Liu. We were in the restroom. It was small, with two narrow stalls and two side-by-side sinks. Kathy was middle-aged, probably closer to my mom's age than mine. She was wearing a Tina Turner concert tee over a long-sleeved black dress. Gabe's mother, Leora, had asked that instead of the usual funeral garb, in honor of Gabe's career as a musician, we wear our favorite concert tees. I'd chosen a Billy Joel's *The Stranger* shirt (an inside joke for no one but the deceased) under a black

ОДРАЗУ ВАЖЛИВА ПРИМІТКА: ми з Гейбом були справжніми друзями. Я не буду повторювати це знову, щоб не здавалося, ніби я занадто виправдовуюсь, але цей момент принциповий. Ми не були «друзями», які насправді ними ніколи й не були. Ну, знаєте, як у ромкомах: двоє неймовірно привабливих людей, які емоційно прив'язані одне до одного так сильно, що читачі нібито мають повірити, що вони жодного разу навіть не замислювалися про секс. Ті самі друзі, які таємно закохані й усвідомлюють це лише за хвилину до того, як хтось із них вискочить заміж або поїде з міста. А наступної миті вони вже застрибують в автівку, чи на коня, чи просто біжать вулицею — байдуже — і завалюються в ліжко (або в тінь за кадром, залежно від рейтингу фільму). Маючи кількох друзів-чоловіків, я завжди терпіти не могла таку подачу дружби між жінками і чоловіками. Але якимось чином ми з Гейбом теж «завалилися» (спочатку на диван, не в ліжко, хоча зрештою і в ліжко теж) і опинилися в цій ідіотській ситуації. Тільки у нас усе вийшло значно гірше: ми не отримали ані вкраденого медового місяця, ані нового життя в іншому місті; ми просто реально й по-ідіотськи все зіпсували.

Втім — можете подумати ви — завжди є шанс усе виправити. Навіть якщо все дуже кепсько, справжні друзі завжди можуть порозумітися. Так, безумовно, це можливо. Хіба що за три тижні один із вас помре.

—

— ОХ, ДЖУЛІЄ, ВІН ТАК ТЕБЕ ЛЮБИВ. Першою, з ким я заговорила після своєї промови, була менеджерка Гейба — Кеті Лю. Ми зустрілися в туалеті — тісній кімнатці з двома вузькими кабінками й двома умивальниками впритул. Кеті була середнього віку, проте ближче до років моєї мами, ніж до моїх. На ній була футболка з туру Тіни Тернер поверх чорної сукні з довгим рукавом. Леора — мати Гейба — просила замість звичного траурного одягу вдягнути улюблені мерч-футболки на честь музичної кар'єри сина. Я обрала футболку з альбомом Біллі Джоела *The Stranger* (наш «внутрячок», зрозумілий лише покійному) під

tuxedo jacket. It was clear Leora wanted Gabe's funeral to be a departure from traditional mourning and as much of a celebration of his life as possible. His producer and frequent collaborator Jabari Bernier was currently leading a twenty-minute musical tribute with a jazz quartet. A time of reflection is what it said in the program. A time for a bathroom break is how several people interpreted it. I'd avoided the long line for the women's room and found an empty restroom downstairs. Well, empty until Kathy walked in. She hugged me, then took a step back, concentrating with concern as if she were appraising car wreckage.

"He just adored you," Kathy said, clutching my hands in hers. "I remember we were headed to a show in Houston, and he kept saying, 'Julia's going to be near here. You have to leave some time so I can see Julia.' And I said, 'Okay, where's Julia staying? Which hotel in Houston?'"

I knew this story. Kathy had told it to me before. She was one of those people who connected with acquaintances by continually reminding them of the single experience they shared, imbuing an anecdote with dramatic reverence, as if it were Kerri Strug's Olympic vault or some other monumental event worthy of its own ten-part docuseries. Now finally we'd reached the episode about the dismount.

"And then he said, 'Oh no, Julia's staying in Austin.' Austin! I said, 'That may as well be a different state, honey.' But I got him there. So sweet."

I had once found this story sweet too; now it was, at best, proof that Gabe was terrible at state geography.

Kathy rested her funeral program on the edge of the sink. Gabriel Wolfe-Martel, 1986–2016. "I'm sorry we couldn't reach you directly, our priority was Leora."

"Of course," I said. I'd found out the same way everyone else had. Through the internet. I was at a workbench in my studio, tightening the prong setting of a bespoke ruby ring, the chain nose pliers gripped between my thumb and index finger. Mandy, the new production manager for my jewelry line, was at her desk.

Mandy had only worked for me for a few weeks, but we'd hit it off instantly after realizing we'd both grown up the only Black girl in a mostly

чорний смокінг. Було очевидно: Леора хотіла, щоб похорон Гейба став не традиційною тугою, а справжнім святом його життя. Саме зараз його продюсер і постійний співавтор Джабарі Бернє виступав із двадцятихвилинним джазовим квартетом. У програмі їхній виступ називався «Час для роздумів», проте багато хто розцінив його як «Час сходити в туалет». Я оминула довгу чергу до жіночої вбиральні й знайшла порожню поверхом нижче. Ну, порожню, доки не зайшла Кеті. Вона обійняла мене, а потім відсторонилася і з тривогою взялася дивлятися в моє обличчя, ніби оцінювала понівечену в ДТП автівку.

— Він просто обохнював тебе, — мовила Кеті, стискаючи мої долоні у своїй. — Пам'ятаю, ми їхали на концерт у Г'юстон, а він усе торочив: «Джулія буде десь неподалік. Треба викроїти час і побачитися з нею». А я йому: «Гаразд, а де вона зупинилася? В якому готелі у Г'юстоні?».

Я знала цю історію. Кеті вже її розповідала. Вона належала до тих людей, що підтримують зв'язок зі знайомими, раз по раз нагадуючи їм про той єдиний спільний досвід. Вона наділяла цей анекдот таким драматичним благоговінням, наче йшлося про олімпійський стрибок Керрі Страг чи іншу монументальну подію, гідну десятисерійної документалки. І ось ми нарешті докотилися до епізоду з приземленням.

— А він такий: «Та ні, Джулія в Остіні». В Остіні! Я йому кажу: «Любий, це ж вважай інший штат». Але я його туди довезла. Такий він був милий.

Колись і мені ця історія здавалася милою; тепер же вона була, у кращому разі, доказом того, що Гейб геть не знався на географії штатів.

Кеті поклала свою поминальну програму на край умивальника. *Габріель Вульф-Мартель, 1986–2016.*

— Вибач, що ми не зв'язалися з тобою особисто, перш за все ми мали подбати про Леору.

— Звісно.

Я дізналася про все так само, як і решта. З інтернету. Я якраз була в майстерні: затискала лапки каста у каблучці з рубіном на замовлення,

white suburban school. There was often an immediate bond with other onlies, a shared interest in things that would probably go on some ill-conceived this-is-for-white-people list that we'd come by honestly and early before realizing those things weren't made with us in mind. Somewhere Mandy had a photo of herself with her all-white soccer team and somewhere I had a similar picture; we got each other. But we hadn't known each other that long, and it can take some time for me to open up to people, which is why it wasn't her fault when she looked up from her laptop and gasped. "Wait, don't you know one of the guys from *Separate Bedrooms*?"

"It's just Gabe," I said. This was a common mistake. *Separate Bedrooms* wasn't a band of four or five guys, it was a stage name for one person.

"Oh," she said, her voice tentative. "People are saying he, like, died?"

Kathy pulled a handkerchief from her purse. A handkerchief. You didn't see those too often. I pointed to it. "Am I going to need one of those?" I was sort of trying to make a joke, sort of genuinely afraid. I'd never been to a funeral. Which I knew at thirty was lucky. Though it's hard to feel lucky at a funeral.

"Oh yes, dear," Kathy said. Her face softened into a maternal tenderness. "You may not feel it yet, but at some point, it will hit you. And then you'll be back to normal, talking to someone, just like we are now, and it will hit you all over again. Grief comes in waves." She patted my shoulder. You let me know if there's anything I can do."

There was something Kathy could do. What I'd realized I needed as soon as I entered the bathroom, ironic because I'd purposely avoided the long line of women waiting for the upstairs restroom and was now on my own. "Do you have a tampon?" I asked.

She didn't. ("Oh, darling, I'm menopausal!") I checked the bathroom tampon dispenser, but of course it was empty. Or broken. Either way, nonfunctional. (Had anyone ever seen a functional public restroom tampon dispenser?) I searched my bag again, then ducked into a stall. I was in there, preparing to make a toilet-paper-constructed menstruation nest, when someone walked in and entered the other stall.

стискаючи тонкогубці великим і вказівним пальцями. Менді — нова менеджерка мого ювелірного бренду — сиділа за своїм столом.

Менді працювала в мене лише кілька тижнів, але ми миттєво зійшлися, коли з'ясували, що обидві були єдиними чорношкірими дівчатами у переважно «білих» приміських школах. Між такими «одиначками» часто виникає миттєвий зв'язок — спільна любов до речей, які зазвичай потрапляють до безглузвих списків «тільки для білих». Ми полюбили ці речі щиро і рано, ще до того, як зрозуміли, що їх створювали зовсім не для нас. Менді десь мала фото з суто білою футбольною командою, у мене десь було таке саме; ми розуміли одна одну без слів. Але ми були знайомі не так довго, а мені потрібен час, щоб відкритися людям. Тож вона не завинила, коли раптом відірвалася від ноутбука і зойкнула:

— Чекай, ти ж наче знаєш когось із «*Separate Bedrooms*»?

— Там тільки Гейб, — уточнила я. Це була поширена помилка. *Separate Bedrooms* — не гурт із чотирьох чи п'яти хлопців, а сценічний псевдонім однієї людини.

— О-о-о, — протягнула вона невпевнено. — Тут пишуть, що він... типу помер?

Кеті витягла з сумочки носовичок. Справжню носову хустинку. Таку тепер рідко побачиш. Я кивнула на неї напівжартома: «Мені теж варто такою запастися?», але водночас мені було справді страшно, позаяк я ніколи раніше не була на похоронах. Знаю, у тридцять років це везіння. Хоча на похоронах важко почуватися везучою.

— О так, любя, — сказала Кеті. Її обличчя пом'якшало, наповнившись материнською ніжністю. — Ти можеш поки цього не відчувати, але рано чи пізно тебе накрис. А потім ти ніби повернешся до норми, розмовлятимеш із кимось, як ми зараз, — і тебе накриватиме знову. Горе накочує хвилями. — Вона поплескала мене по плечу. — Дай знати, якщо я зможу чимось допомогти.

Була одна річ, яку Кеті могла би зробити. Щойно я зайшла в туалет, то зрозуміла, що мені дещо потрібно. Іронічно: я ж навмисно

“Sorry, excuse me? Do you have a tampon?” I asked.

“I do actually,” a voice said in an English accent. The stalls were the type where you could see the feet of the person next to you. In this space, a woman’s hand, long fingers with short, unpolished nails, appeared. A tampon in the palm. It was the European kind, no applicator. I took it from her, and as I did, I noticed a large statement ring on her index finger, a garnet in a silver setting.

It wasn’t unusual for me to notice the pieces people wore. But it wasn’t the first time I’d seen this ring. I knew that burgundy oval, the chunky cigar band. But from where? Then with a mental click, a memory popped it into place like a bone reset.

It was from Gabe’s texts. A selfie, and in the corner was a woman’s hand—with this ring—on his shoulder. I was pretty sure it was his most recent ex-girlfriend. I’d seen other pictures of her too. She was white, a brunette. What was her name? They’d dated off and on for a year. She lived in London and Gabe had moved in with her at the end of his European tour.

I took the tampon. “Thanks,” I said.

“Of course,” she replied. “Just make sure I get it back.”

Funny, I thought. Given the day’s events, it was the equivalent of me guffawing.

When I exited my stall, she was at one of the sinks. Kathy had left her funeral program balanced on the edge. Between us, Gabe looked up. Sitting on some steps, leaning forward, his forearms on his knees. His black hair spiked up away from his face. A slight squint, like the sun was in his eyes.

уникала довжелезної черги до вбиральні нагорі, а тепер лишилася сам на сам зі своєю проблемою.

— У тебе є тампон? — запитала я.

Тампона вона не мала. («Ой, сонечко, у мене вже менопауза!»). Я перевірила автомат у туалеті, але він, звісно, був порожній. Або зламаний. У будь-якому разі — неробочий. (Хтось взагалі хоч раз бачив у громадському туалеті справний автомат із тампонами?). Я ще раз перерила сумку й заскочила в кабінку, й якраз була в процесі спорудження «менструального гнізда» з туалетного паперу, коли хтось зайшов і зайняв сусідню кабінку.

— Перепрошую, вибачте! У вас раптом не знайдеться тампона? — запитала я.

— Взагалі-то так, знайдеться, — озвався голос із британським акцентом. У сусідній кабінці можна було розгледіти ноги сусідки. У щілині з’явилася жіноча рука — довгі пальці, короткі нігті без лаку. На долоні лежав тампон. Європейський варіант, без аплікатора. Я взяла його, і в цей момент помітила на її вказівному пальці масивний перстень — гранат у срібній оправі.

Я часто звертала увагу на те, які прикраси носять люди. Але цей перстень я вже десь бачила. Я знала цей бордовий овал і широке кільце у формі сигарного банта. Але де саме? Аж раптом у голові клацнуло, і пам’ять підсунула потрібний фрагмент, наче вправлений суглоб.

Це було з переписки з Гейбом. Селфі, де в кутку кадру на його плечі лежала жіноча рука — саме з цим перстнем. Я була майже впевнена, що це його остання колишня. Я бачила й інші її фото. Біла, брюнетка. Як же її звали? Вони то сходилися, то розходилися протягом року. Вона жила в Лондоні, і Гейб навіть переїхав до неї наприкінці свого європейського турне.

Я взяла тампон.

— Дякую, — кинула їй.

— Та нема за що, — відповіла вона. — Тільки обов’язково поверніть.

I turned on the faucet of the other sink, glancing over to confirm her identity. Reddish-brown hair, wavy and just past her shoulders. A strong jawline and the kind of skin I'd heard pale friends complain resisted a tan. Taller than me. A statuesque womanly figure that I, still waiting for a growth spurt, had never possessed. She was wearing a black wrap dress. Great boobs, I thought. Nice pull, Gabe.

She turned toward me. Elizabeth! That was her name. And it was definitely her. Her eyes narrowed, I assumed because she was trying to place me.

I extended my hand. "Elizabeth, hi. We've never met. I'm—"

"You're Julia." There was an abrupt downshift in her tone, her words a shove. As she pulled a paper towel from the dispenser, she said, "I know who you are. I know exactly who you were to Gabe." Then she walked out, tossing the crumpled paper into the trash as she went.

I stood for a moment, dazed. I didn't go after her. In the same way you wouldn't pursue a bear after it mauled you or pick up a sizzling-hot pan that had just scalded you. It was how she'd said it, like an accusation, but also with total confidence, like she already knew everything.

When I left the restroom, there was no sign of Elizabeth. I walked into the assembly room where I'd given my eulogy. The jazz quartet was playing a fizzy party anthem from the third *Separate Bedrooms* album. People mingled, talking softly. I scanned the room for a tall Korean man in a Fiona Apple shirt. Finally I spotted my friend Casey. Long face, warm eyes, the perfect posture of a man who'd put a lot of time into core training. He was standing in front of a diamond-paned window. When I caught his glance, he

«Смішно», — подумала я. Зважаючи на події дня, це було рівноцінно реготу вголос.

Коли я вийшла з кабінки, вона вже була біля умивальника. Кеті так і залишила поминальну програму балансувати на краю умивальника. І звідти, поміж нас, позирав Гейб. Він сидів на сходах, нахилившись уперед і поклавши передпліччя на коліна. Чорне волосся стирчало догори, відкриваючи обличчя. Він ледь примружився, наче йому засліпило сонце.

Я відкрила кран у сусідньому умивальнику, скосивши очі, щоб пересвідчитися у своїх здогадках. Рудувато-коричневе хвилясте волосся трохи нижче плечей. Виразні вилиці й той тип шкіри, на який мої блідолиці подружки вічно скаржаться, мовляв, засмага не лягас. Вища за мене. Статна жіночна фігура, якої я, все ще сподіваючись на «стрибок росту», ніколи не мала. На ній була чорна сукня із запахом. «Класні цицьки, — подумала я. — Гарний вибір, Гейбе».

Вона повернулася до мене. Елізабет! Ось як її звали. Це точно була вона. Вона примружилася — мабуть, намагалася згадати, хто я така.

Я простягнула руку:

— Елізабет, привіт. Ми не знайомі. Я...

— Ти — Джулія.

— Її тон різко змінився, слова прозвучали як поштовх у груди.

Витягуючи паперовий рушник із диспенсера, вона кинула:

— Я знаю, хто ти. І я чудово знаю, ким ти була для Гейба.

Відтак вона вийшла, на ходу жбурнувши зім'ятий папір у смітник.

Я стояла приголомшена. Навіть не намагалася її наздогнати. Так само не біжать за ведмедем, який щойно вас порвав, і не хапають розпечену пательню, об яку щойно обпеклися. Усе через те, як вона це сказала: наче звинувачення, але водночас із такою впевненістю, ніби їй уже все відомо.

Коли я вийшла з туалету, Елізабет і слід затерся. Я повернулася до зали, де щойно виступала. Джазовий квартет саме награвав бадьорий

and his fiancé, Will, a thin, wiry Black man who was never without his round-frame glasses, headed over to me. The three of us met in the middle of the room, facing the quartet. We were silent, our usual conversation topics paused. What would we have been talking about if we weren't at Gabe's funeral? The headlines of that summer: the election, Zika, more takes on Beyoncé's *Lemonade*, the swimmer who'd been accused of lying about being held up at gunpoint at the Rio Olympics. Our own lives: Will was training to become a therapist, he'd recently completed an intensive graduate study program and was now a supervised intern. Casey was a lawyer at the LA office of a big global firm. He could never tell us the specific details of the cases he was working on, but he would share how stressed he was working seventy hours a week on them. Then I'd talk about a professional nuisance of my own, like the frustration of invoicing (why could not one outlet I worked with remember to pay on time?). There were so many things that had been on my mind before I heard about Gabe, but now I didn't have the energy to discuss even one.

Instead I listened to Jabari conclude his tribute. I smoothed over a crease in my shirt. Casey put his arm around me. He'd never really had his own friendship with Gabe, but they'd hung out a ton when we were younger, usually in groups with me; Will had met Gabe once. If it weren't for me, they probably wouldn't have been at his funeral. I'd told them they didn't have to come, but now I was glad they were here.

After the tribute, one of Gabe's uncles announced that those of us who'd been asked ahead of time should head to the cemetery. Only I'd been invited, so Casey said he was going to take a quick work call and then he and Will would meet up with me later. He went to find a quiet spot for his phone conversation, which left me and Will alone.

"How are you?" Will asked.

"Okay," I said.

We walked out of the building onto the front steps. Most people were either still inside or heading to the cemetery. Kathy had said she'd give me a

хіт із третього альбому «Separate Bedrooms». Гості змішалися в натовпі, стиха переговорюючись. Я шукала очима високого корейця у футболці з Фіоною Еплл. Нарешті помітила свого друга Кейсі: видовжене обличчя, теплі очі й бездоганна постава людини, яка вбиває купу часу на тренуваннях. Він стояв біля вікна з ромбоподібними шибками. Коли наші погляди зустрілися, він разом зі своїм нареченим Віллом — худорлявим, жилавим чорношкірим хлопцем, який ніколи не знімав свої круглі окуляри, — рушив мені назустріч. Ми втрьох зійшлися посеред зали, обличчям до музикантів. Мовчали. Наші звичні теми для розмов ніби поставили на паузу. Про що б ми теревенили, якби не похорон Гейба? Про головні новини того літа: вибори, вірус Зіка, чергові розбори альбому Бейонсе «Lemonade» чи про того плавця на Олімпіаді в Ріо, якого звинуватили у брехні про збройне пограбування. Про власне життя: Вілл вчився на терапевта, щойно закінчив інтенсивну магістерську програму і проходив інтернатуру. Кейсі працював юристом у лос-анджелеському офісі великої міжнародної фірми. Він ніколи не розповідав деталей своїх справ, зате охоче ділився тим, як його виснажують сімдесятигодинні робочі тижні. А я б у відповідь скаржилася на свої професійні клопоти, наприклад, на вічну біду з інвойсами — ну чому жодне видання, з яким я працюю, не може заплатити вчасно? До звістки про Гейба в мене в голові крутилося стільки всього, але зараз не було сил обговорювати бодай хоч щось.

Натомість я слухала, як Джабарі завершує свій виступ. Розгладила брижу на футболці. Кейсі обійняв мене за плечі. Він не дружив із Гейбом, але в юності ми часто зависали разом великими компаніями; Вілл же бачив Гейба лише раз. Якби не я, вони б навряд чи сюди прийшли. Я казала їм, що це необов'язково, але зараз була рада, що вони поруч.

Після музичної частини один із дядьків Гейба оголосив, що ті, кого запросили заздалегідь, мають вирушати на цвинтар. Запрошена була лише я, тож Кейсі сказав, що йому треба зробити швидкий робочий дзвінок, а потім вони з Віллом мене наздоженуть. Він пішов шукати затишне місце для розмови, залишивши нас із Віллом удвох.

ride there and I was waiting for her. Will was watching me—I think hoping I'd say more, maybe give an honest response to his question. He wasn't like me and Casey, content to keep communication light, packed with nineties pop culture references or a tally of what we were currently watching. We liked to tease Will about his failure at small talk, his instinct to search for the hidden hurt in everyone. Always hopeful for a transformative breakthrough, he spoke in eighth-grade Earth Science terms: metamorphosis, energy, capacity, a shift. When he asked how are you, he genuinely wanted to know. And maybe it would help, I thought. If I told him.

I said, "So Will, say you were hypothetically a therapist."

A proud look slid across his face. "Almost there."

"Right. So what would you say if I were your patient and I told you Gabe and I slept together?"

Will looked puzzled. "You did? Oh, from when you dated a long time ago?"

"No. We actually didn't have sex then. I meant more recently."

"How recently?"

"...Like a month ago?" I chuckled, awkwardly. "It's actually pretty funny." It was not at all funny. "Because then after that, I didn't hear from him."

"What do you mean?"

I spoke quickly. "We said we'd be in touch and then I texted him and called him, but he didn't respond. And then he kept not responding."

Will clasped his hands together and slid them down his forehead, across his head, his hair was buzzed to the scalp, just the impression of a curl. "That's a lot."

There was more. By the end I wasn't too proud of my own behavior, though I blamed that also on Gabe.

"Does Casey know?" Will asked.

"No," I said. "And please don't tell him." I'd considered this. Aside from Gabe and Casey, my other closest friends were my college friends Nneka and Rose. When someone said "best friend," I thought of these four people as a group, even though they were not close to each other. I imagined

— Ти як? — запитав той.

— Нормально, — кинула я.

Ми вийшли з будівлі на ганок. Більшість гостей усе ще лишалися всередині або вже збиралися на цвинтар. Кеті обіцяла мене підвезти, тож я чекала на неї. Вілл спостерігав — думаю, сподівався, що я скажу більше, дам якусь щирю відповідь на його запитання. Він був не такий, як ми з Кейсі: нам цілком вистачало легкого спілкування, пересипаного відсиленнями до попкультури дев'яностих чи обговоренням серіалів. Ми любили підколювати Вілла за його невміння вести світські бесіди й інстинктивне бажання відшукати в кожному прихований біль. Завжди націлений на якусь внутрішню трансформацію, він висловлювався термінами з підручника природознавства за восьмий клас: метаморфози, енергія, потенціал, зсув. Коли він питав «як ти?», він справді хотів це знати. І, можливо, мені б стало легше, якби я розповіла.

— Слухай, Вілле, — почала я. — Уяви гіпотетично, що ти вже терапевт.

На його обличчі промайнула горда посмішка.

— Майже.

— Ну от. Що б ти сказав, якби я була твоєю пацієнткою і зізналася, що ми з Гейбом переспали?

Вілл збентежився:

— Ви переспали? А, ти про ті часи, коли ви зустрічалися сто років тому?

— Ні. Тоді в нас якраз сексу не було. Я про нещодавній випадок.

— Наскільки нещодавній?

— Ну... десь місяць тому? — я ніяково хмикнула. — Взагалі-то, це навіть кумедно. Насправді ні краплі не кумедно, бо після того він зник із радарів.

— В якому сенсі?

Я заговорила швидше:

— Ми домовилися бути на зв'язку, й я йому писала, телефонувала, але він не відповідав. І продовжував ігнорувати.

telling my three remaining closest friends what had happened with my fourth. Nneka would listen, then give me a pragmatic summary. Rose would cry, somehow even more hurt than me. Casey would want to tie a big romantic bow around the whole thing. It was enough trying to figure things out on my own, I didn't want to hear anyone else's interpretation of events.

Which was why it was strange that I was still thinking about Elizabeth. Even after I left Will on the steps and drove with Kathy to the cemetery, I was replaying our conversation in the bathroom. Elizabeth had seemed so sure in her assessment. I know exactly who you were to Gabe. And I envied her certainty. For years I'd known exactly who I was to Gabe. It was a long story but I could tell it confidently, like a bartender sharing the recipe for her signature cocktail. Now things were so jumbled up in my head, I had no idea where to begin.

The actual beginning would have to do.

—

TWELVE YEARS BEFORE, DURING A different summer, between my senior year of high school and my freshman year of college, I attended an arts and architecture program in Barcelona called the Hayes Emily Yarborough Summer of Art. It was founded by a painter named, you guessed it, Hayes Emily Yarborough. Hayes Emily had gone to Barcelona in his midforties and the art there had radically transformed his approach to his own work. But, he lamented, it was too little, too late. Lucky for him—and I guess lucky for me too because I received one of the program's scholarships—he had family money and a generosity of spirit, and thus the Hayes Emily Yarborough Summer of Art was born. HEYSA was technically an arts education program for young adults, but both “young adults” and “arts” were broadly defined. There were twenty-five students total, ranging from high school to college and continuing adult education. As far as courses, there was art history and the architecture of Barcelona—expected standards that I, hoping to get college credit, signed up for—but there was also welding, feminist poetry, a class called Dance Memoir, and another that was dedicated

Вілл зчепив руки в замок і провів собі по лобі й по потилиці. У нього була коротка стрижка «під нуль», ледь помітний натяк на кучері.

— М-да. Ну й розклад!

Це ще не все. Зрештою я вже й сама не дуже пишалася власною поведінкою, хоча в цьому теж звинувачувала Гейба.

— Кейсі знає? — запитав Вілл.

— Ні, — відрізала я. — І, будь ласка, не кажи йому.

Я вже про це думала. Крім Гейба та Кейсі, моїми найближчими друзями були університетські подруги Ннека та Роуз. Коли хтось казав «найкращий друг», я уявляла саме цю четвірку як єдине ціле, хоча між собою вони не надто ладнали. Я намагалася уявити, як розповідаю трьом друзям, що залишилися, про те, що сталося з четвертим. Ннека б вислухала і видала прагматичне резюме. Роуз би розплакалася, прийнявши усе близько до серця навіть більше за мене. А Кейсі захотів би прикрасити всю цю історію великим романтичним бантом. Мені й самотужки було важко в усьому розібратися, тож чути чужі інтерпретації подій зовсім не хотілося.

Саме тому було дивно, що я й досі думала про Елізабет. Навіть коли я залишила Вілла на ганку й поїхала з Кеті на цвинтар, то прокручувала в голові нашу розмову в туалеті. Елізабет здавалася такою впевненою у своїх висновках. *Я чудово знаю, ким ти була для Гейба.* І я заздрила її впевненості. Роками я теж точно знала, ким була для нього. Це була довга історія, але я могла розповісти її без вагань, наче бармен, що ділиться рецептом фірмового коктейлю. Тепер же в голові все так переплуталося, що я й гадки не мала, з чого починати.

Що ж, доведеться почати з самого початку.

—

ДВАНADЦЯТЬ РОКІВ ТОМУ, ПРОТЯГОМ ІНШОГО ЛІТА — між випускним класом школи та першим курсом коледжу — я поїхала до Барселони, щоб взяти участь у програмі з мистецтва та архітектури під назвою «Літо мистецтв Гейза Емілі Ярборо». Її заснував художник, як ви вже здогадалися, на ім'я Гейз Емілі Ярборо. Він потрапив до

solely to Picasso's pieces created during the Spanish Civil War— if you so much as mentioned the Blue Period, you were asked to leave the classroom.

Years later, I saw Hayes Emily at a CFDA (Council of Fashion Designers of America) party in a sculpture garden. Three Calder and a Truitt away from me was a man in his seventies wearing a black tuxedo and black turtleneck. Hayes Emily often wore all black; he had tall, stiff white hair. There was a certain Andy Warhol thing going on (which he'd been criticized for, New York magazine quipping, "even his wardrobe is derivative"). I knew it might be my only chance to ever speak to him in person. I was wearing this electric-blue minidress with a train twice the length of the dress, so I was running in heels, holding this cascade of silk in one hand and a champagne flute in the other, weaving through an obstacle course of passed canapés, runway models, and priceless artwork, nearly crashing into Hayes Emily in the process, all so I could say, "Excuse me? I went to HEYSA in Barcelona. You changed my life." He replied, not at all shocked, "Thank you. I get that all the time."

The weekend after the first week of classes, I was invited to a party at my art history teacher's apartment. Professor Roberta Donnelly was one of the few teachers who wasn't visiting for the summer, she was American but she lived in Barcelona full time. "She's amazing," I told my mom when I called home. I'd only ever had two Black teachers, so I knew my mom would find Roberta interesting for this reason alone. But then I went into specifics of how fascinating she was. Everyone agreed she was the best professor. It was rumored she'd partied with Basquiat, she and her exhusband shared custody of a four-year-old, but more interesting to us art students, they also shared custody of an original Norman Lewis painting. Now, instead of an architect like Gaudí, I was thinking I'd become a professor like Roberta. I saw myself walking through the campus of some foreign university, wearing a chic tweed blazer with velvet elbow patches, carrying a brown leather satchel.

My mother stopped me. "Julia, you're describing an outfit, not a career."

Барселони, коли йому було далеко за сорок, і тамтешнє мистецтво докорінно змінило його підхід до власної творчості. Але, як він сам бідкався, це сталося надто пізно. На щастя для нього — і, мабуть, для мене теж, бо я отримала одну зі стипендій, — у нього були родинні статки та щедра душа, так і з'явилося HEYSA. Формально це була освітня програма для молоді, але й «молодь», і «мистецтво» трактувалися дуже широко. Усього було двадцять п'ять студентів: від школярів до випускників коледжів і слухачів курсів для дорослих. Щодо дисциплін, то там викладали історію мистецтв та архітектуру Барселони — очікувана класика, на яку я й записалася, сподіваючись отримати заліки для коледжу. Але були і курси зі зварювання, феміністичної поезії, курс під назвою «Танцювальні мемуари» та ще один, присвячений виключно роботам Пікассо часів Громадянської війни в Іспанії, і якщо ти хоч заїкався про «блакитний період» його творчості, тебе одразу могли попросити вийти з аудиторії.

Багато років по тому я побачила Гейза Емілі на вечірці Ради модельєрів Америки (CFDA) у саду скульптур. За три роботи Колдера та одну роботу Труїтт від мене стояв чоловік приблизно сорок років у чорному смокінгу й такому ж гольфі. Гейз Емілі часто вдягався в усе чорне; у нього було високе, жорстке сиве волосся. У його вигляді вгадувався стиль Енді Воргола (за що його свого часу критикували: журнал «New York» дотепно зауважив, що «навіть його гардероб — неоригінальний»). Я розуміла, що це мій єдиний шанс поговорити з ним особисто. На мені була яскраво-синя мінісукня зі шлейфом удвічі довшим за неї, тож я бігла на підборах, тримаючи оберемок шовку в одній руці й келих шампанського у другій. Я маневрувала крізь смугу перешкод із таць із канапе, подіумних моделей та безцінних арт-об'єктів, ледь не врізавшись у Гейза Емілі: і все це заради того, щоб вигукнути: «Перепрошую! Я була на HEYSA у Барселоні. Ви змінили моє життя». Він відповів без тіні подиву: «Дякую. Мені це постійно кажуть».

Наступними вихідними після першого тижня занять мене запросили на вечірку до викладачки історії мистецтв. Професорка

ROBERTA'S APARTMENT WAS IN GRÀCIA. On the way from my student apartment near Plaça de Catalunya, I passed crowds of people drinking under the outdoor umbrellas of restaurants, smoking, laughing, but then gradually the streets quieted, it felt more residential.

I heard the party as soon as I stepped into the building—the rumble of a sound system, multiple conversations crushed together into sprinkles of indistinct chatter. By the time I reached Roberta's fourth-floor apartment, it had quieted down. There were a few people clustered by the doorway. I waited for them to move forward, but instead they lingered, focused on what I now realize had grabbed their attention and everyone else's at the party: "Through the Fire," a slow melodic tune from the early eighties, by genius diva Chaka Khan. But it wasn't genius diva Chaka Khan singing. Someone at the party was performing a cover. I knew the voice, I'd heard it before. Or at least I thought I had.

In a program focused on the arts within a city known for its architectural risk-taking, the uninspiring office building where we had our classes was a surprising visual dud. But the outdoor courtyard was lovely, with a few trees, some plants and flowers in coral-pink pots, a round concrete table where people gathered: students met between classes, the office workers took their smoke breaks, and sometimes people would perform. Fifteen

Роберта Доннеллі була однією з небагатьох викладачок, хто не просто приїхав на літо: вона була американкою, але постійно жила в Барселоні. «Вона неймовірна», — захоплено розповідала я телефоном мамі. У мене за все життя було лише двоє чорношкірих вчителів, тож я знала, що мама зацікавиться Робертою вже хоча би через це. Але потім я перейшла до деталей її крутості. Усі в один голос твердили, що вона найкраща. Подейкували, що вона тусувалася з Баскія, а ще вони з колишнім чоловіком мали спільну опіку над чотирирічною дитиною. Та що там дитина — для нас, студентів-мистецтвознавців, куди цікавішим було те, що вони ділили опіку над оригіналом картини Нормана Льюїса. Тепер я вже не хотіла бути архітекторкою на кшталт Гауді, я мріяла стати професоркою, як Роберта. І вже бачила, як крокую кампусом якогось іноземного університету в шикарному твідовому піджаку з оксамитовими латками на ліктях і з коричневим шкіряним портфелем у руках.

Мама мене осікла: «Джуліє, ти описуєш образ, а не кар'єру».

—

КВАРТИРА РОБЕРТИ БУЛА У ГРАСІЇ. Дорогою від мого студентського помешкання, що знаходилося біля площі Каталонії, я минала натовпи людей, які пили коктейлі під парасольками вуличних ресторанів, курили й сміялися, але поступово вулиці стихали, позаяк починалися житлові квартали.

Я почула звуки вечірки, шойно переступила поріг будинку — гул аудіосистеми, какофонію десятків голосів, що зливалися в суцільний нерозбірливий гомін. Поки я піднімалася на четвертий поверх до квартири Роберти, шум трохи вщух. Біля входу з'юрмилося кілька людей. Я чекала, поки вони пройдуть далі, але вони не рушили з місця, загіпнотизовані тим, що, як я тепер розумію, прикувало увагу всіх присутніх — «Through the Fire», повільна мелодійна пісня із ранніх вісімдесятих у виконанні геніальної дівки Шаки Хан. Але співала не вона — хтось на вечірці виконував кавер. Я знала цей голос, чула його раніше. Принаймні, мені так здавалося.

minutes into the first lecture of my Architecture of Gaudí course, we heard someone singing outside. Our classroom didn't face the courtyard, but with the windows open (there was no AC and it was June in Barcelona, so the windows were always open) we could still hear the outside world.

“Annie Lennox,” one of the older students shouted (he looked nearly thirty). He leaned back in his chair, proud of himself, as if we'd all been participating in this guessing game and he'd beat us to it.

At the time I didn't remember the song was called “Why,” I just knew it wasn't the famous one she did as part of the Eurythmics. “Why” starts out quiet, so we were probably too far away to hear the first part, and that's why the song seemed to burst mid-chorus out of nowhere. Everyone paused, including our teacher. He listened, rubbing his mustache. “Beautiful, beautiful,” he said, momentarily enchanted. Then he clapped his hands as if that summed it up and returned to his lecture on Casa Milà.

But he'd lost my attention, I was still listening to the music. It was a pure, powerful voice, like a gospel choir soloist or an opera virtuoso. Beautiful, yes. But there was something else there. It was hard to explain, but it was like the singer needed to sing this song. Like if they didn't sing these words right now, they'd be dragged away. All together it created a disquieting comfort, like someone sliding their hand under my skin and resting it over my heart.

Next class it happened again. Same time, same singer. Different songs. I was pretty sure it was a male voice, but the artists covered were almost all women. Carly Simon, Nina Simone, Joni Mitchell, Joan Armatrading. The songs started at 4:05, right after class began, and then ended promptly at 4:25, with the singer shouting, in a strangely cheesy voice, “Thank you for your ears! Keep your coins!” It was a grating discordance in an otherwise flawless set.

Для програми, зосередженої на мистецтві у місті, відомому своїми архітектурними експериментами, та безлика офісна будівля, де проходили наші заняття, була справжнім візуальним непорозумінням. Зате внутрішній дворик був чарівним: кілька дерев, вазони коралового кольору з квітами й рослинами, круглий бетонний стіл, біля якого всі збиралися. Там студенти перетиналися між парами, офісні працівники виходили на перекур, а іноді хтось виступав. На п'ятнадцятій хвилині першої лекції з курсу «Архітектура Гауді» ми почули надворі спів. Вікна нашої аудиторії не виходили у дворик, але вони були прочинені (кондиціонерів не було, а червень у Барселоні — несамоविта спека, тож вікна ніхто не зачиняв), і ми чули все, що відбувалося зовні.

— Енні Леннокс! — вигукнув один зі старших студентів (на вигляд йому було під тридцять). Він відкинувся на спинку стільця з гордим виглядом, ніби ми всі брали участь у грі «Вгадай мелодію», і він нас переміг.

На той момент я не пам'ятала, що пісня називається «Why», а просто знала, що це не той відомий хіт, який вона співала у складі Eurythmics. «Why» починається тихо, тож ми, мабуть, були занадто далеко, щоб почути початок, тож пісня ніби вибухнула нізвідки просто посеред приспіву. Усі, включно з викладачем, замовкли. Той слухав, погладжуючи вуса. «Прекрасно, просто неперевершено», — промовив він, на мить заворожений. Потім плеснув у долоні, ніби підбиваючи підсумок, і повернувся до лекції про Каса-Міла.

Але він уже втратив мою увагу — я все ще прислухалася до музики. То був чистий, потужний голос, як у соліста госпел-хору чи оперного віртуоза. Красиво — так. Але в ньому було і щось іще. Важко пояснити, та здавалося, ніби співаку *життєво необхідно* співати цю пісню, й якби слова пісні не прозвучали прямо зараз, його би просто розірвало на шматки. Усе це створювало якесь тривожне відчуття затишку, ніби хтось просунув руку мені під шкіру і поклав просто на серце.

Наступного заняття все повторилося. Той самий час, той самий голос. Інші пісні. Я була майже впевнена, що це чоловічий голос, але

Each time, when I walked through the courtyard after class, the singer was packed up and gone, without a trace. Well, without a physical trace. I swear I noticed a difference between when I walked by before class and after—a subtle undulation in energy, the last pulses of an echo, the lingering gratitude on the faces of the people who had just had the good fortune to witness the little concert.

Now in Roberta's hallway, I thought there was a good chance the singer at her party might be the courtyard voice. I squeezed by the people in the doorway, ducking under a man's elbow, the cocktail in his hand tipped and spilled into my sandal. I made it into the apartment and saw Roberta dancing with a thin, small-boned white woman with long black hair, so dark and glossy it was like a raven's wing. Roberta's long braids were braided into one larger braid and thrown over her shoulder. Both women wore flowy linen shirts. They shimmied, snapping their fingers and pointing at each other. They held pretend mics, silently lip-synching along, pointing to the front of the room. Here was the singer. A boy around my age wearing a white T-shirt and blue-and-yellow basketball shorts, very high school jock, though his physique was more wrestler than basketball player: compact, sturdy. He looked up and I watched him notice Roberta's friend's dancing. His eyes widened in horror, then he vigorously shook his head as if trying to erase the image. He was so completely mortified I knew the woman had to be his mother.

I'd noticed from my classroom perch that he had what sounded like a wide range, employing an impressive falsetto, then dipping back down to a deeper reservoir of sound. He ended the song reaching an impossible high note. The party went wild.

I wanted to talk to him, to confirm he was the voice in the HEYSA courtyard, but some of my classmates arrived and I got pulled into conversation, losing track of him. I figured Roberta might know who he was, but I hadn't been able to talk to her yet. She was the host, everyone wanted to talk to her. When I finally found her, she was standing in the very back of the living room by the windows. She had a wineglass in one hand and the woman next to her, the one she'd been dancing with, was pouring from a bottle of red wine. Roberta saw me and lifted her glass as if to toast my arrival. "Julia! I'm

кавери були майже виключно на жіночий репертуар: Карлі Саймон, Ніна Сімон, Джоні Мітчелл, Джоан Арматрейдінг. Спів починався о 16:05, якраз після початку пари, і рівно о 16:25 обривався вигуком — дивно награним і солодкуватим: «Дякую за ваші вуха! Лишіть дріб'язок собі!». Це був прикрий дисонанс у загалом бездоганному виступі.

На той час, коли я проходила двориком після занять, співак уже безслідно зникав. Ну, без фізичних слідів. Але присягаюся, я відчувала різницю між тим, як проходила там до пари й після: ледь вловиме коливання енергії, останні пульсації луни та застигла вдячність на обличчях людей, яким пощастило стати свідками цього маленького концерту.

Тепер, стоячи в коридорі у Роберти, я була майже певна: співак на вечірці — це той самий голос із дворика. Я протиснулася крізь натовп у дверях, пірнувши під лікоть якогось чоловіка, і коктейль із його келиха хлюпнув мені прямо в сандалю. Пробравшись у квартиру, я побачила Роберту: вона танцювала з тендітною білявою жінкою з довгим чорним волоссям — таким темним і блискучим, наче вороняче крило. Довгі коси самої Роберти були сплетені в одну масивну косу, перекинуту через плече. Обидві були в легких лляних сорочках. Вони витанцьовували, клацаючи пальцями й показуючи одна на одну. Тримаючи в руках уявні мікрофони, вони беззвучно підтягували слова, вказуючи в інший кінець кімнати. Там і знаходився співак. Хлопець приблизно мого віку у білій футболці та синьо-жовтих баскетбольних шортах — типовий шкільний спортсмен, хоча за статурою він більше скидався на борця, ніж на баскетболіста, позаяк був кремезний і міцно збитий. Він підвів погляд, і я побачила, як він оцінює танці подруги Роберти. Його очі розширилися від жаху, й відтак він енергійно затрусив головою, ніби намагаючися розбачити це видовище. Він був настільки смертельно збентежений, що я одразу зрозуміла: ця жінка — його мати.

Зі свого «спостережного пункту» в аудиторії я помітила, що в нього доволі широкий діапазон: він то співав вражаючим фальцетом, то знову пірнав у темні глибини звуку. Він закінчив пісню на неймовірно високій ноті, і натовп просто оскаженів від захвату.

so glad you made it! This is my friend Professor Wolfe, she's a poet and she's teaching a writing class in the program this summer."

"You can call me Leora," she said. I could tell when she spoke she was American too. "Are you going to college in the fall, Julia?"

I said yes, I was attending Brown and looking forward to it.

She said, "Of course you are," as if that settled some matter, and declared, "You have to meet my son." She pointed behind me, waving someone over. It was the singer from the beginning of the party. "Gabe, this is Julia," she said. "Julia was just telling me how excited she is to be off to college."

He rolled his eyes. "Come on."

"What?" Leora said, throwing up her hands. "I thought it would be good for you to talk to someone your own age who clearly appreciates art and also wants to get a full education." Leora turned to Roberta. "He's threatening to not show up at NYU in the fall."

"Casually mentioned it at dinner," Gabe corrected.

"Playing for tips at HEYSA isn't a long-term plan."

So it was definitely him.

Roberta waved to someone entering the party, she told me she'd be right back and headed in that direction. I was left in Leora and Gabe's conversation. "I'm not against it," Leora was saying, feigning indifference. "Try it out, give it a shot. That's what a gap year is for."

"You know those dreams," Gabe responded. "Always accomplished in three hundred sixty-five days or less."

"Just be grateful it's not a leap year," I interrupted. Their heads swung toward me at the same time. Gabe had the same shiny black hair as his

Я хотіла підійти до нього, щоб підтвердити свою здогадку про дворик HEYSA, але тут наспіли мої одноклассники, і я зачепилася язиком, втративши його з виду. Подумала, що Роберта точно має знати, хто він такий, але до неї було не досягнути. Вона як господиня була нарозхват. Коли я нарешті її знайшла, вона стояла в самому кінці вітальні біля вікон. В одній руці вона тримала келих, а жінка поруч — та сама, з якою вона танцювала, — підливала їй червоного вина. Роберта побачила мене й підняла келих, ніби вітаючи мій прихід: «Джуліє! Рада, що ти прийшла! Це моя подруга, професорка Вульф, вона поетка і цього літа веде курс із письменницької майстерності на нашій програмі».

— Можеш звати мене Леорою, — сказала та. З її мови я одразу зрозуміла, що вона теж американка. — Восени до коледжу, Джуліє?

Я підтвердила, що вступаю до Брауна і дуже на це чекаю.

— Хто б сумнівався, — кинула вона, ніби це щось остаточно підтверджувало, і заявила: — Ти мусиш познайомитися з моїм сином. — Вона махнула рукою мені за спину, підзиваючи когось. Це був той самий співак, що виступав на початку вечора. — Гейбе, це Джулія, — представила вона нас. — Джулія якраз розповідала, як сильно хоче до коледжу.

Він закотив очі:

— Ну ма-ам, облиш.

— А що? — Леора сплеснула руками. — Я подумала, тобі корисно буде поспілкуватися з кимось свого віку, хто і мистецтво цінує, і повноцінну освіту хоче здобути. — Леора повернулася до Роберти. — Він погрожує, що не повернеться до Нью-Йоркського університету восени.

— Я просто побіжно згадав про це за вечерею, — виправив її Гейб.

— Співи за чайові в HEYSA — це не план на майбутнє.

Отже, це точно був він.

Роберта махнула комусь новоприбулому, сказала, що зараз повернеться, і пішла до входу. Я залишилася всередині сімейної розмови Леори та Гейба.

mother's, though his, aided by some kind of product, traveled upward and out.

It was at this moment, when I jumped into their conversation, that Leora would later say she saw a spark of interest in her son and decided to make herself scarce. She left, saying she had to find Roberta. But I didn't see any moment, all I saw was Gabe scowling. I wasn't sure if I should take it personally—if his lack of enthusiasm to meet me was anger with his mother pushing college or just a lack of enthusiasm to meet me. I knew I didn't want to be somewhere I wasn't wanted. When Leora walked away, I did too.

I drifted over to the corner of the room where party snacks were laid out on a folding table. Gabe followed. "You're not eating?" he asked.

It hadn't been my intention but I guess I wasn't. I looked at the various snacks available, most were wrapped in ham, the others topped with sausage. I said, "I don't eat meat. I'm a vegetarian. I eat fish."

Gabe nodded, not questioning this contradiction. "There were some potato things earlier, and some bacalao..." His gaze traveled the table. "Oh, I think those are gone." He gestured for me to follow him.

We headed into Roberta's kitchen. It was teeny. The floor tiles had a marigold-and-orange geometric print. Gabe stood on one side of the kitchen, against the sink. I stood on the other, a wall of wood cabinets behind me. Between us there was a narrow butcher table with the remnants of party prep: two empty wine bottles, a bucket of melting ice, a large cutting board with the jellied remnants of a tomato, the last few slices of a loaf of bread.

"I know where Roberta keeps the good stuff," Gabe said. He opened a cabinet above the sink, then turned back to me, revealing a jar of peanut butter. He grabbed a jar of jam from the fridge, then opened the silverware drawer and took out a knife. He dropped his haul onto the counter and began to assemble the ingredients, spooning out dollops of jam onto a slice of bread, spreading peanut butter on another. When it was complete, he glanced up at me. "Which way?" He mimed cutting it straight down the middle or diagonal, rapidly switching back and forth between the two possibilities.

— Я ж не проти, — вела далі Леора, вдаючи байдужість. — Спробуй, ризикни. Для цього й існують канікули довжиною в рік.

— Ну так, мрії, — відгукнувся Гейб. — Вони ж завжди здійснюються рівно за триста шістьдесят п'ять днів, не більше.

— Тішся хоч, що рік не високосний, — вставила я. Вони обоє одночасно повернули голови в мій бік. У Гейба було таке ж блискуче чорне волосся, як у матері, хіба що його шевелюра завдяки якомусь гелю чи лаку стирчала вгору й убік.

Саме цей момент, коли я втрутилася в їхню розмову, Леора пізніше називатиме вирішальним: мовляв, вона побачила іскру зацікавленості у сина й вирішила вчасно зникнути. Вона пішла, кинувши, що має знайти Роберту. Але я ніякої «іскри» не помітила — лишень бачила, як Гейб сопить. Я не знала, як це сприймати: на свій рахунок, чи його кисла міна була реакцією на материнські повчання про коледж, а чи він просто не горів бажанням знайомитися зі мною. Бо нав'язуватись я не звикла. Тож коли Леора пішла, я теж розвернулася.

Попленталася у куток кімнати, де на розкладному столі були виставлені закуски. Гейб рушив за мною.

— Не пригощаєшся? — запитав він.

Я наче й не збиралася, але, мабуть, і справді ні. Оглянула асортимент: більшість наїдків були загорнуті в шинку, решта — з ковбасою.

— Я не їм м'яса, — пояснила я. — Вегетаріанка. Але їм рибу.

Гейб кивнув, не ставлячи під сумнів це протиріччя.

— Тут були якісь штуки з картоплі, і ще бакаляу...¹— Він пробігся поглядом по столу. — Гм, схоже, їх уже розмели. — Він махнув рукою, запрошуючи слідувати за ним.

Ми пройшли на кухню Роберти. Вона була крихітною. Плитка на підлозі мала геометричний візерунок у помаранчево-жовтих тонах. Гейб притулився до мийки з одного боку, я — до дерев'яних шафок з другого. Між нами стояв вузький кухонний стіл із залишками бенкетних

¹ Бакаляу — сушена та засолена тріска, популярна в португальській та іспанській кухнях.

“That way,” I answered.

He cut it diagonally, put the sandwich on a plate, and slid it across the table to me.

“Thanks,” I said. I took a bite.

“So you’re in Roberta’s class?” he asked.

I nodded. My mouth was full, peanut butter stuck to the roof. It took me two tries to swallow. By the time I did, it felt too late to answer. Gabe hoisted himself onto the counter, in front of the window. It overlooked the neighborhood’s rust-colored rooftops.

“What else are you studying?” Gabe asked.

“The Architecture of Gaudí.”

He glanced at the city below. “I haven’t seen any Gaudí yet.”

I swallowed a bite. “I mean, you probably have seen some. You just didn’t know you were seeing it.”

There was a pause, I feared that might be the end of the conversation. I had to say it now, what I’d been thinking since I realized he was the one singing in the courtyard.

“You’re really good,” I said. “I mean, I’ve heard you singing at HEYSA and you’re really good.”

“Why do you think I’m good?”

Oh great. I’d known plenty of boys in high school like this. Flatter me, make yourself tiny so I can feel important.

Gabe must have seen the repulsion cross my face. He rushed to explain himself. “No, no, no, I’m not looking for compliments. I mean, I’ll take them, but not only. I’m looking for specifics. So I can improve, you know.”

приготувань: дві порожні пляшки з-під вина, відерце з льодом, що вже розтанув, велика дошка зі слизькими рештками помідора та кілька останніх скибок хліба.

— Я знаю, де Роберта ховає найкраще, — сказав Гейб. Він відчинив шафку над мийкою і повернувся до мене з банкою арахісової пасти. Дістав із холодильника джем, а з шухляди — ніж. Вивалив увесь цей «видобуток» на стільницю й почав чаклувати: накладав джем на одну скибку хліба, розмазував пасту на іншу. Коли все було готово, поглянув на мене:

— Як різати?

Він почав імітувати рухи ножем — то прямо навпіл, то по діагоналі, швидко чергуючи обидва варіанти.

— Отак, — відповіла я.

Він розрізав сендвіч по діагоналі, виклав на тарілку й підштовхнув по столу до мене.

— Дякую, — кинула я і відкусила шматок.

— То ти в групі у Роберти? — запитав він.

Я кивнула з повним ротом. Арахісова паста прилипла до піднебіння, і проковтнути її вдалося лише з другої спроби. Поки впоралася, момент для відповіді здався втраченим. Гейб застрибнув на стільницю біля вікна. Звідти відкривався краєвид на іржаві дахи околиць.

— Що ще вивчаєш? — допитувався він.

— Архітектуру Гауді.

Він ковзнув поглядом по місту вниз.

— Я Гауді ще не бачив.

Я проковтнула ще шматочок.

— Та напевно ж бачив. Просто не знав, що то він.

Запала тиша. Я злякалася, що на цьому розмова й заглухне. Треба сказати просто зараз те, про що я думала відтоді, як зрозуміла, що це він співав у дворику.

— Ти дуже круто співаєш, — випалила я. — Ну, я чула тебе в HEYSA. Ти справді крутий.

“Oh.” I swallowed the last bite of my sandwich. “You want my crit.”

“Crit?”

“My criticism,” I explained. “It’s something we do in art classes.”

“Okay.”

“Well. I guess I thought your voice reminded me of home.”

“Like an Americana feel?” He wrinkled his nose.

“No, not our actual home. Like, I mean, it was familiar.”

The truth was I hadn’t clicked with any of the other HEYSA students. Not having friends the first week of a summer abroad was no emergency. It wasn’t indicative of how college would go, or even how the program would go. But I didn’t know that then. At the end of high school, I’d had the realization the people I’d been hanging out with weren’t actually my people. I’d made friends with them through sports, and most of them were pretty popular, so there were social benefits to hanging out with them. But did I really like them? No. It was one of the reasons I’d applied to HEYSA, to get away as soon as possible. But then to not click with anyone in the program? I worried I was the problem. And I was lonely. When I heard the singing in the courtyard, for those twenty minutes, I felt less alone. Now in Roberta’s kitchen, I found I felt that way talking to Gabe too. It was easy, like I’d made my first friend in Barcelona.

I couldn’t say all of this to Gabe. I tried again to describe how he sounded to me. I closed my eyes, placing myself back in the classroom above the courtyard. “Well, it’s like, your voice has a solid base.” I was unsure at first but gained more confidence as I spoke. “It felt rich, like if it were a color, it wouldn’t just be red or orange, it would be ochre.” I’d learned that word recently in Roberta’s class. I opened my eyes to see if Gabe understood. He looked confused. I said, “It’s just like a deep earthy pigment. Think of clay.” I stuck my tongue into the corner of my mouth, unsure if I had any more to say. “Is that helpful?”

He smiled. “Yeah. It is.”

I remembered the end of his sets. “Thank you for your ears, keep your coins,” I parroted. “Where did that come from?”

“You don’t like it?”

— А чому ти так вважаєш?

Ну, чудово. У школі я бачила повно таких хлопців. Похвали мене, поприбідняйся, щоб я почувався особливим.

Мабуть, Гейб помітив відразу на моєму обличчі, бо кинувся пояснювати:

— Ні-ні-ні, я не напрошуюся на компліменти. Тобто, я від них не відмовлюся, але мені не лише вони треба. Мені потрібна конкретика. Ну, щоб стати кращим, розумієш?

— А-а. — Я доїла останній шматок сендвіча. — Тобі потрібен мій крит.

— Крит?

— Критика, — пояснила я. — У нас у художніх класах це так називають — крит-сесія.

— Гарзд.

— Ну... Мені здалося, що твій голос нагадує про дім.

— У сенсі, звучить як американське кантрі?

Він зморщив носа.

— Та ні, не в сенсі географії. Я мала на увазі — він здався мені рідним.

Насправді, на HEYSA я ще ні з ким не зійшлася. Те, що за перший тиждень літньої програми за кордоном ти не заводити друзів — ще не катастрофа. Це не означало, що так само буде і в коледжі чи до кінця курсу. Але тоді я цього не знала. Під кінець школи до мене дійшло, що люди, з якими я тусувалася, насправді були «не моїми». Ми зійшлися на ґрунті спорту, більшість із них були популярними, тож дружити з ними було вигідно для статусу. Але чи подобалися вони мені? Ні. Це була одна з причин, чому я подалася на HEYSA — хотіла якомога швидше звідти втекти. Але не знайти спільної мови ні з ким і тут? Я боялася, що проблема в мені. І мені було самотньо. Коли я чула спів у дворіку, протягом тих двадцяти хвилин мені ставало трохи легше. Тепер на кухні у Роберти я зрозуміла, що відчуваю те саме, розмовляючи з Гейбом. Усе було якось просто, ніби я нарешті знайшла в Барселоні першого справжнього друга.

“It’s not my favorite part of the show.”

He looked at me. A fraction of a second, then we both laughed.

“Laughed” is not enough. I went bwahaha. He made a sound from the middle of his throat. Hay hay hay. Our laughs overlapped together were greater than their parts and engendered more of this sound, increasing in volume and strength.

Bwahayhay.

BWANAYHAY

A man and woman walked into the kitchen, both somewhere in that nebulous age range between students and parents. “This is silk, Peter,” the woman said. She was examining a large red wine stain on her oversize white-and-purple-patterned shirt. Silk, apparently. It looked like someone had spilled an entire glass on her. Peter, apparently. They headed straight for the refrigerator, leaving less space on Gabe’s side of the kitchen. He crossed over to mine. The two of them found a bottle of seltzer and headed back into the party. Gabe remained on my side of the kitchen. We turned to face each other, shoulders leaning against the cabinets.

Something about him being next to me, as I now faced the empty space where he’d been, made me aware of how I’d looked when he was across from me. I was wearing a thin-strapped red ballerina dress with white

Звісно, я не могла вивалити все це Гейбу. Спробувала ще раз описати, як він звучить для мене. Заплющила очі, подумки повертаючись в аудиторію над двориком.

— Ну, знаєш, у твого голосу дуже міцна основа. — Спершу я вагалася, але з кожним словом ставала впевненішою. — Він такий насичений... якби він був кольором, то я б назвала його не просто червоним чи помаранчевим, а швидше охрою. Це слово я нещодавно вивчила на парах у Роберти. Розплющила очі, щоб побачити, чи зрозумів Гейб. Він виглядав спантеличеним. — Це такий глибокий земляний пігмент. Уяви глину, — пояснила я і прикусила язика, не знаючи, чи варто додавати щось іще. — Це хоч якось допомагає?

Він усміхнувся.

— Так. Справді допомагає.

Я згадала, як він завершував виступи.

— Дякую за ваші вуха, лишіть дріб’язок собі! — перекривила я його. — Звідки ти це взяв?

— Тобі не подобається?

— Це не найкраща частина твого шоу.

Він подивився на мене. Частка секунди — і ми обоє розреготалися.

«Розреготалися» — це м’яко сказано. З мене вирвалося якесь «бу-га-га». Він видав звук десь із глибини горла — «хе-хе-хе». Наш сміх наклався один на одного, резонуючи й стаючи чимось більшим, ніж просто звуки, набрав сили й гучності.

БУ-ГА-ХЕ-ХЕ.

БУ-ГА-ХЕ-ХЕ!

До кухні зайшли чоловік і жінка — обоє невизначеного віку, десь посередині між студентами та батьками.

— Пітере, це ж шовк, — бідкалася жінка. Вона розглядала величезну пляму від червоного вина на своїй безрозмірній біло-фіолетовій сорочці. Виявляється, шовк. Виглядало так, ніби на неї вихлюпнули весь келих. А чоловік, виходить, Пітер. Вони рушили до холодильника, потіснивши Гейба. Він перейшов на мій бік. Ті двоє

sneakers. My hair was relaxed at the time. It was straight, shiny, and smelled of chemicals and heat damage. We both had dark brown eyes. His slightly lighter with a hint of amber shimmer, like tortoiseshell.

“Do you write your own songs too?” I asked.

“No, can’t do that yet.”

“Oh, you don’t know how to write?” I joked.

“Not anything good,” he said. And he looked so sad I felt bad about my joke.

I apologized, overcompensating by rambling on about my songwriting ignorance. “I don’t know why I thought it would just be saying whatever came to mind in some random melody. I mean, I make up little songs all the time about making breakfast or running late, whatever I’m doing. But of course, obviously it’s more than that.”

“Running late? How does that go?”

“I’m running late,” I lightly sang. “I’m running late. This is the running-late song.”

“Instant hit,” Gabe said, smiling. He had one of those faces that when he smiled, his entire face changed. It pulled his features up. In repose, he looked brooding, now he was a gleeful little kid. It was like a party trick. I wanted to see it again. I said,

“I could show you some Gaudí now, if you wanted?”

—

I TOOK HIM TO PARC GÜELL, the private estate Gaudí had designed that became a public outdoor space and landmark. I directed him to the crowd favorite: El Drac, a dragon made of a collage of broken tiles. People gathered around, taking photos with it. It was my third time at the park. I found it interesting to see what approach people took for their photos with El Drac, some hugging it like a family dog, others attempting to ride it, others mugging faces of terror as if they were about to be devoured.

I asked Gabe what he was doing in Barcelona for the summer and he said he was tagging along with his mom while she taught and worked on her next collection of poetry. His parents were divorced, he lived with Leora. For

знайшли пляшку газованої води й повернулися на вечірку. Гейб так і залишився стояти поруч. Ми повернулися одне до одного, притулившись плечима до шафок.

Від того, що він опинився зовсім близько, а я тепер дивилася на пусте місце, де він щойно стояв, я раптом гостро відчула, як виглядала в його очах. На мені була червона сукня на тонких бретельках, як у балерини, й білі кросівки. Тоді я ще випрямляла волосся. Воно було прямим, блискучим і пахло хімікатами та «праскою». У нас обох були темно-карі очі. Його — трохи світліші, з бурштиновим відблиском, наче черепаховий панцир.

— А ти сам пишеш пісні?

— Ні, поки не виходить.

— О, то ти не вмієш писати? — пожартувала я.

— Вмію, але нічого путнього не виходить, — відказав він. І виглядав при цьому таким сумним, що мені стало ніяково за свій жарт.

Я перепросила і, намагаючись заглянути провини, почала верзти казна-що про своє невігластво у написанні пісень.

— Я чомусь думала, що це просто: співаєш перше, що спаде на думку, під якусь випадкову мелодію. Ну, я постійно вигадую маленькі пісеньки про те, як готую сніданок чи як спізнююся — про все, що роблю. Але, звісно, зрозуміло, що все набагато складніше.

— Спізнюєшся? І як воно звучить?

— Я за-піз-ню-юсь, — злегка наспівала я. — Я за-піз-ню-юсь. Це пісня про запізнення.

— Справжній хіт, — усміхнувся Гейб. Його обличчя змінювалося до невпізнання, коли він посміхався. Усі риси обличчя ніби підскочили вгору. Коли він не всміхався, то виглядав похмуро, а зараз став схожим на щасливу дитину. Це нагадувало якийсь трюк на вечірці. Я хотіла, щоб він це повторив. Я запитала:

— Можу показати тобі трохи Гауді просто зараз, якщо хочеш?

—

the past five summers, he'd gone to a performing arts program in Michigan. He was classically trained in voice and piano, he always got the lead in school theater productions, and for a long time he thought he'd do something in the theater space, maybe even become a teacher. But his focus had shifted senior year.

“My voice teacher always said that my voice was enough, I didn't need a band or pop production. But then I was like, what if I want to do that? I could create my own full-on theatrical spectacle myself. Sing, perform, write.” He held up his hand, ticking each of these off.

“Totally you can,” I said, as if I knew anything about performing or the music business.

We left the park and headed back to my student apartment. On the way, we walked down Carrer de Sardenya and I pointed out La Sagrada Família, Gaudí's unfinished masterpiece. We joined a long line of tourists. Inside we stared at the kaleidoscope ceiling. Gabe took a picture of me with the disposable camera I'd been carrying around. Neither of my parents had ever been outside the country, I was also documenting my trip for them.

There was something I'd wanted to ask Gabe. “Why do you only sing songs by women?”

“I like them.”

So did I, but I thought that was because I was a girl. I didn't know any guys who liked anything done by a woman as much as they liked something done by a man. I was always arguing for them to even consider a woman.

It might seem hard to imagine because it wasn't 1952 or anything, but back in the early aughts, it was rare to come across a boy who talked like this. And we weren't at the point we'd eventually get to when men started using equality catchphrases as pickup lines. Gabe and I talked about how women

Я ПОВЕЛА ЙОГО В ПАРК ГЮЕЛЬ — приватний маєток, спроектований Гауді, що згодом став публічним простором і візитівкою міста. Й одразу вивела Гейба до улюбленця публіки: Ель-Драка — дракона, викладеного мозаїкою з битої плитки. Навколо юрмилися люди, фотографуючись із ним. Я була в цьому парку вже втретє. Мені було цікаво спостерігати, як саме люди позують із драконом: хтось обіймав його, наче домашнього пса, хтось намагався вискочити верхи, а хтось корчив жахливі міни, ніби його от-от проковтнуть.

Я запитала Гейба, чим він займається у Барселоні цього літа. Він пояснив, що просто «хвостиком» їздить за мамою, поки та викладає і працює над своєю новою збіркою поезій. Його батьки були розлучені, і він жив із Леорою. Останні п'ять років він щоліта їздив на програму сценічних мистецтв у Мічигані. Гейб мав класичну вокальну та фортепіанну освіту, завжди отримував головні ролі у шкільних виставах і довгий час думав, що пов'яже життя з театром — можливо, навіть стане вчителем. Але в одинадцятому класі його пріоритети змінилися.

— Мій вчитель з вокалу завжди казав, що мого голосу достатньо, що мені не потрібен гурт чи поп-аранжування. Але потім я подумав: а що, як я сам цього хочу? Я міг би власноруч створювати ціле театральне дійство. Співати, виступати, писати. — Він підняв руку, загинаючи пальці на кожному пункті.

— Звісно, ти можеш, — підбадьорила я, наче справді хоч щось тямилу у виступах чи музичному бізнесі.

Ми вийшли з парку й рушили до мого студентського помешкання. Дорогою звернули на Каррер-де-Сарденья, і я показала йому Саграда Фамілія — незавершений шедевр Гауді. Ми приєдналися до довжелезної черги туристів, і просто заціпеніли всередині, розглядаючи калейдоскопічну стелю. Гейб сфотографував мене на «одноразку», яку я всюди тягала з собою. Ніхто з моїх батьків ніколи не виїжджав за кордон, тож я документувала поїздку ще й для них.

Було дещо, про що я давно хотіла запитати Гейба:

— Чому ти співаєш тільки пісні жінок?

— Вони мені подобаються.

had been treated in the music industry, I told him about the female painters and architects he should know. We were in the middle of an architectural marvel and a boy feminist was the most striking part of the experience; it thrilled me.

Back on the street it was after sunset, and we passed restaurants, debating where to go for dinner, attempting to find the student-abroad holy grail: (1) really good and (2) really cheap. Twenty minutes into our search I spotted a place with a line out the door and a chalkboard menu in front with prices we could afford. It was a balmy evening. The air had weight, the day was clinging to us. The waiter brought over a pitcher of sangria. We ate pan con tomate, patatas bravas, stuffed piquillos. We talked. And we talked. And we talked and talked and talked. As we left the restaurant, after splitting the bill, a car drove by, blasting a reggaeton song. It had been popular that summer and we sang along.

By the time we reached my apartment it was dark. The moon seemed to appear out of nowhere, like someone had flicked a dime into the sky. We stood outside the building, still talking. Then from some part of the night, there was a loud noise. We jumped. A car backfiring? Someone unloading a truck? Who knew? It was enough to pause our conversation, the first real silence we'd had in hours. We looked at each other, wondering what would happen next; maybe we were unsure even then what it was we were feeling for each other—romance, friendship, some other unnamed kinship—but what we settled on was a kiss.

Мені теж, але я думала, це тому, що я дівчина. Я не знала жодного хлопця, якому б творчість жінок подобалася так само сильно, як чоловіча. Мені вічно доводилося сперечатися з ними, аби вони бодай звернули на жінку увагу.

Зараз це важко уявити, позаяк то був не якийсь там 1952 рік, але на початку нульових рідко можна було зустріти хлопця, який би так міркував. І ми ще не дійшли до того етапу, коли чоловіки почнуть використовувати феміністичні гасла як підкат. Ми з Гейбом говорили про ставлення до жінок в музичній індустрії; я розповідала йому про художниць та архітекторок, яких варто знати. Ми стояли посеред архітектурного дива, та найбільше з усього пережитого мене вразив хлопець-фемініст; це мене просто заворожувало.

Ми повернулися на вулицю вже після заходу сонця. Минали ресторани, сперечаючись, куди піти повечеряти — намагалися знайти той самий студентський «святий грааль»: щоб було (1) дуже смачно і (2) дуже дешево. Через двадцять хвилин пошуків я помітила заклад із чергою аж на вулицю і меню на дошці з цінами, які ми могли собі дозволити. Вечір був теплим і м'яким, повітря — важким, а день ніби не хотів нас відпускати. Офіціант приніс глечик сангрії. Ми їли пан кон томате, пататас бравас і фаршировані перці пікільйо. І розмовляли. Й говорили. Й розмовляли, й говорили, говорили, говорили. Коли ж вийшли з ресторану, розділивши рахунок, повз проїхала автівка, з якої гримів реггетон. Ця пісня була популярною того літа, і ми почали підспівувати.

Коли ми дісталися мого будинку, вже зовсім стемніло. Місяць виринув нізвідки, наче хтось підкинув у небо срібну монету. Ми стояли під під'їздом і ніяк не могли наговоритися. Раптом десь у темряві пролунав гучний звук. Ми здригнулися. Вихлоп авто? Чи то хтось розвантажував фуру? Хтозна. Цього виявилось достатньо, щоб наша розмова перервалася — і то була перша справжня тиша за кілька годин. Ми подивилися одне на одного, гадаючи, що буде далі; можливо, ми й самі тоді не розуміли, що відчуваємо — романтику, дружбу чи якусь

іншу неназану спорідненість, — але зрештою все закінчилося поцілунком.

CHAPTER 2. PRAGMATIC AND LINGUO-STYLISTIC FEATURES OF MODERN AMERICAN PROSE TRANSLATION (BASED ON THE NOVEL "LOVED ONE" BY A. MUHARRAR)

2.1. General Characteristics and Stylistic Features of Aisha Muharrar's Novel *Loved One*

Contemporary American literature of the third decade of the 21st century is marked by a deep synthesis of traditional genre forms and innovative narrative techniques that reflect the fragmented experience of modern individuals. Aisha Muharrar's novel "Loved One," published in 2025, serves as a representative example of this trend, offering the reader a complex, emotionally saturated journey through the labyrinths of grief, memory, and identity. Aisha Muharrar, who gained global fame as a screenwriter and producer of cult television comedies such as "Hacks," "Parks and Recreation," and "The Good Place," brings a unique authorial voice to her literary debut, characterized by sharp irony, agility, and fierce sincerity. The stylistic features of the novel is formed as a result of the interaction between intellectual literary prose and mass pop culture, where the line between profound philosophical reflection and a witty joke becomes intentionally blurred.

The central vector of the work's artistic features is the concept of "grief as an act of reconstruction," where the protagonist, a thirty-year-old Julia, attempts to "reassemble" the personality of her deceased friend Gabe through his material belongings and the memories of others (Mehra, 2025). This reconstruction process takes place at the intersection of two cities – Los Angeles and London – adding a transatlantic dimension to the novel's features and emphasizing the universality of the theme of loss in the era of globalization. The narrative structure of the text is non-linear: Muharrar masterfully uses the intertwining of temporal layers, where events from twelve years ago in Barcelona (the time of Julia and Gabe's first meeting and youthful love) break into the present, creating a "legato-dissonance" effect – a smooth yet unsettling movement between the past and the contemporary. Such a structure mirrors the workings of human memory, which does not obey chronology but is activated through objects, scents, and music.

The stylistic landscape of "Loved One" is saturated with what critics call "decadent description of details," especially regarding art, jewellery design, and gastronomy. The protagonist's professional activity as a jewellery designer provides the text with a specific texture; the descriptive translation of stones, metals, and processing techniques serves as a metaphor for human relationships undergoing pressure and faceting. Muharrar's narrative tone is "emotionally sophisticated and unconventional"; the author avoids the clichés of "tearful melodrama," instead offering "ugly nasty grief" that can be simultaneously absurd and humorous. This ability to combine pathos with everyday humor is a key characteristic of Muharrar's style, allowing her to explore the "dangerous arts" of marriage, life, and loss without excessive sentimentalism.

An important component of the stylistic features is the "unreliability of the narration," where love and grief transform Julia and Elizabeth (Gabe's last girlfriend) into subjective interpreters of his life. The conflict between the two women unfolds as a battle of perspectives, where each tries to preserve "the version of the story that hurts the least." The novel's language is vivid and modern, teeming with pop-culture allusions that serve as social markers for the millennial generation, currently in transition from carefree youth to conscious thirty-something maturity. Aisha Muharrar creates a text that feels like "fresh air" in the landscape of modern prose, reimagining the classic love triangle through the prism of the absence of one of its corners – the deceased hero, whose presence in memory proves to be more powerful than physical existence.

2.2. The Concept of Pragmatic Equivalence in the Reproduction of Youth Language and Slang

The recent evolution of translation studies has seen a definitive shift toward the prioritization of pragmatic equivalence, particularly when dealing with highly volatile linguistic layers such as youth slang (Jepri, 2025). In this context, pragmatic equivalence is not merely a search for lexical correspondence but a strategic effort to ensure the target text triggers a psychological and emotional response in the recipient that is functionally analogous to that of the source audience. Translation is redefined here as a form of cultural mediation, where the translator's primary objective is to preserve the "illocutionary force" of the discourse – the intent behind the words – rather than the literal semantic data (Hasan qiz & Otabek qizi, 2025, p. 71). This focus on pragmatic competence is essential for addressing the challenges of emotively charged units, where the translator must navigate the speaker's communicative goals.

Recent scholarly research emphasizes that reproducing youth language requires a comprehensive analysis of both linguistic and socio-cultural factors. Researchers argue that idioms and slang carry deep cultural implications that cannot be captured through formal equivalence; instead, a strategy of adaptation or functional replacement is often necessary to maintain the "spirit" of the original. In the contemporary landscape, scholars such as Rahmi (2025) suggest that specific strategies – including addition, deletion, and substitution – are deployed to ensure that the slang remains relevant and impactful for the target audience without losing its characteristic edge. This approach is particularly relevant for modern media and literature where the "vibe" of the dialogue defines the character's social standing.

Furthermore, the translation of youth sociolects in the 2020s must account for the globalization of linguistic trends. Hnatyuk et al. (2025) highlight the neurolinguistic features of how Anglo-American loanwords are integrated into Ukrainian youth slang, noting that these terms often serve as markers of "global belonging". Consequently, the use of borrowings or direct calques for terms like "merch" or "plus-one" is theoretically justified as it reflects the authentic linguistic reality of the target generation. The goal is to preserve the "coolness" or authenticity of a subculture by introducing or adapting terms that resonate with the digital-native audience.

Another critical dimension is the use of functional analogues to convey emotional intensity. Avramchyk and Kugai (2022) observe that teen slang is often defined by its rebellion against standard norms, which necessitates the use of colloquialisms that carry the same "weight" in the target language. For instance, translating expressions related to appearance or social status requires finding stable colloquial phrases that do not sound outdated or artificial to modern ears. This ensures that the pragmatic effect of intimacy or sarcasm – typical of the speech in Aisha Muharrar's "Loved One" – is accurately reconstructed for the reader.

Finally, the successful reproduction of youth language and slang relies on the alignment of illocutionary speech acts between the source and target texts. As Mukminin (2025) points out, the translator must prioritize the functional purpose of the utterance, ensuring that if a slang term is used to provoke, mock, or bond, that specific pragmatic function remains the priority over the dictionary meaning. This creative intervention allows for the establishment of temporary equivalences that "feel" right for the character's voice, bridging cultural gaps through a dynamic understanding of language as a living, breathing sociolect.

The application of these theoretically grounded strategies is never isolated. Achieving pragmatic equivalence in the translation of youth language requires a dynamic approach where the translator constantly shifts between these procedures based on the communicative purpose of each language micro-unit. By avoiding "translationese" and bureaucratic phrasing and instead focusing on the functional and communicative research provided by modern scholars, the translator should act as a bridge with the aim to create a text that does not feel like a "translation" but like a living, breathing sociolect. Ultimately, the successful reproduction of youth language and slang is measured by its ability to resonate with the target audience's own cultural and linguistic reality, maintaining the authentic, rebellious, and intimate spirit of youth discourse in the 2020s.

2.3. Translation Analysis of Emotively Charged Youth Language Units and Slang in Aisha Muharrar's Novel *Loved One*

For a systematic assessment of the external conditions of the text's functioning and its internal structure, we turn to the model of the German researcher Christiane Nord, which allows for informed translation decisions. Guided by her functional approach, we view the text as a communicative act directed at a specific addressee (Jepri, 2025). Within this study, we conduct a detailed analysis of Aisha Muharrar's novel *Loved One*, focusing on our personal contribution to the research through the comprehensive processing of the sample and selected techniques (according to the classification of L. Molina and A. Hurtado Albir) for reproducing emotively charged vocabulary and slang.

Analyzing extratextual characteristics, we primarily pay attention to the figure of the author. Aisha Muharrar's experience as an American screenwriter directly influences her literary style. While working on the text, we aimed to recreate this "scenarist" dynamics and sharp social humor. We define the target audience of the novel as young adults (millennials) integrated into the global cultural context. This oriented us toward finding means that meet this group's requirements for emotional honesty and intellectual humor, preserving the cosmopolitan nature of the text.

As noted above, the processed sample contains various emotively charged units and slangisms. In accordance with the classification by L. Molina and A. Hurtado Albir, we analyzed each technique found in the sample, beginning with those that appeared most frequently to provide a hierarchical representation of our translation strategy.

Modulation

As the most productive technique in our work (occurring in 31.4% of cases), modulation allowed for a shift in the cognitive point of view to preserve the natural "vibe" of the dialogue.

(1-s) ...we'd made a **dumb mistake** and slept together. (Muharrar, 2025, p. 8) – (1-t) ...ми зробили дурницю – переспали.

By shifting from a descriptive adjective ("dumb mistake") to a specific action-oriented noun phrase ("зробили дурницю"), we successfully conveyed the protagonist's subjective regret and the pragmatic weight of the event.

(2-s) **Nailed down** your version of semiformal cocktail attire. (Muharrar, 2025, p. 7) – (2-t) **Підібрав** собі ідеальний коктейльний прикид.

Here, the metaphorical action of "fixing" is replaced by the logical result of the process ("selecting/picking out").

(3-s) ...it will **hit you all over again**. (Muharrar, 2025, p. 11) – (3-t) ...тебе **накриє знову**.

The physical impact implied by "hit" is modulated into the emotional state of being "overwhelmed" (накрити), which is a common collocation in Ukrainian youth slang for emotional distress.

Literal translation.

This technique was the second most frequent (22.9%), used primarily when the conceptual metaphors of the two languages coincided.

(4-s) I lowered the microphone, **stalling for time**. (Muharrar, 2025, p. 8) – (4-t) Я опустила мікрофон, **тягнувши час**.

Because the image of "stalling/pulling time" is functionally identical in Ukrainian, this direct technique maintained the original rhythm of the character's internal monologue without semantic distortion.

(5-s) **Grief comes in waves**. (Muharrar, 2025, p. 11) – (5-t) **Горе накочує хвилями**.

This example demonstrates the preservation of a universal metaphor where the grammatical structure and the core image remain unchanged.

(6-s) **Which made sense**... (Muharrar, 2025, p. 7) – (6-t) **І в цьому був сенс**...

The phrase is rendered almost word-for-word, as the logical connection is transparent and the Ukrainian equivalent is stylistically neutral and appropriate for the context.

Adaptation. Appearing in 20.0% of the sample, adaptation was vital for translating slang that lacked direct cultural counterparts.

(7-s) *Great boobs, I thought. Nice pull, Gabe.* (Muharrar, 2025, p. 12) – (7-t) «Класні цицьки, — подумала я. — **Гарний вибір**, Гейбе».

Since the English "pull" (in a dating context) lacks a succinct Ukrainian slang equivalent that fits the tone, we adapted the expression to "гарний вибір," which captures the pragmatic intent of acknowledging a successful choice.

(8-s) ...*wear our favorite concert tees.* (Muharrar, 2025, p. 9) – (8-t) ...*вдягнути улюблені мерч-футболки.*

The American "concert tee" is adapted using the term "мерч," which has become the standard sociolect marker for fan merchandise in the Ukrainian digital and youth space.

(9-s) ...*an inside joke for no one but the deceased.* (Muharrar, 2025, p. 9) – (9-t) ...*наш «внутрячок», зрозумілий лише покійному.*

The standard "inside joke" is replaced with the slangism "внутрячок," which better conveys the intimate, informal bond between the characters mentioned in the scene.

Transposition.

This technique (11.4%) was used to align the English grammar and syntax with Ukrainian language norms.

(10-s) ...*we'd just made a real, and awful, mess of everything.* (Muharrar, 2025, p. 9) – (4-t) ...*ми просто реально й по-ідіотськи все зіпсували.*

By changing the noun "mess" into the verb "зіпсували" and the adjective "awful" into the adverb "по-ідіотськи", we adapted the slang to the syntactic norms of the Ukrainian sociolect while intensifying the emotive condemnation.

(11-s) "*Oh, darling, I'm menopausal!*" (Muharrar, 2025, p. 11) – (11-t) — *Ой, сонечко, у мене вже менопауза!*

The English adjective is transposed into a noun phrase, which is a more natural way to express physiological status in colloquial Ukrainian.

(12-s) ...*continuing adult education.* (Muharrar, 2025, p. 16) – (12-t) ...*слухачів курсів для дорослих.*

The abstract noun phrase describing an educational system is transposed into a phrase designating the people involved (the subjects), which improves the flow of the narrative descriptive translation.

Established equivalent. Contrary to initial assumptions, this technique was used sparingly (8.6%), as slang often requires more creative shifts than dictionary-based matching.

(13-s) ...*his hair was buzzed to the scalp.* (Muharrar, 2025, p. 15) – (5-t) ...*у нього була коротка стрижка «під нуль».*

This was employed only when a stable colloquialism in the target language perfectly mirrored the source's pragmatic load, ensuring the descriptive translation did not sound artificial.

(14-s) *No seating chart with my name...* (Muharrar, 2025, p. 7) – (14-t) *Не було ані схеми розміщення гостей...*

This utilizes a standard term used in the Ukrainian wedding and event-planning industry, providing an immediate cultural anchor for the reader.

(15-s) ...*tightening the prong setting...* (Muharrar, 2025, p. 10) – (15-t) ...*затискала лапки касти...*

As a technical term in jewelry making, the established equivalent is necessary to maintain the professional authenticity of the protagonist's occupation.

Descriptive translation. With a frequency of 5.7%, this technique addressed complex allusions or cultural concepts that lack a single-word equivalent.

(16-s) ...*because then the lady doth protest too much.* (Muharrar, 2025, p. 8) – (16-t) ...*щоб не здавалося, ніби я занадто виправдовуюсь.*

To translate the Shakespearean allusion, we used descriptive translation to replace a culturally specific idiom with a clear functional explanation, preserving the character's ironic self-reflection.

(17-s) ...*that's what a **gap year** is for.* (Muharrar, 2025, p. 20) – (17-t) ...*для цього й існують **канікули довжиною в рік.***

Since the term "gap year" is a specific Western academic concept, a descriptive translation phrase was used to explain the duration and nature of the break to the Ukrainian recipient.

(18-s) ...*as if she were appraising **car wreckage.*** (Muharrar, 2025, p. 10) – (18-t) ...*ніби оцінювала **пони́вечену в ДТП авті́вку.*** The translation explicitly adds "в ДТП" (in an accident) to describe the "wreckage," clarifying the visual metaphor for the reader and emphasizing the intensity of the gaze.

To provide a clear quantitative overview of the research results, the distribution of the applied translation techniques across the continuous sample of 70 units is presented in Appendix A. It illustrates a significant departure from formal correspondence. The relatively low frequency of established equivalents (8.6%) reinforces the necessity of using more flexible techniques like modulation and adaptation to capture the specific emotive charge and "screenplay-like" dynamics of the source text. Furthermore, the strategy is enriched by adaptation (20.0%), which proved vital for localizing cultural concepts such as "merch-tees" or "inside jokes," ensuring the slang resonates with the Ukrainian digital sociolect. Transposition (11.4%) was systematically applied to reconcile syntactic differences, converting English grammatical categories into more idiomatic Ukrainian structures, as seen in physiological or professional descriptive translation. Despite the low frequency of dictionary-based correspondence, established equivalents (8.6%) were utilized where terminological precision was essential, such as in the descriptions of event planning or jewelry craftsmanship. Lastly, descriptive translation and explication (5.7%) addressed culturally specific allusions – such as the "gap year" concept or Shakespearean idioms – by explicitly decoding the pragmatic intent for the target recipient, thereby preserving the text's characteristic irony without sacrificing linguistic clarity.

The statistics confirm that our strategy prioritized dynamic and functional shifts over dictionary-based correspondence, which is vital for the volatile nature of youth language. Summarizing the analysis, the application of Christiane Nord's functional model helped identify key strategy factors: orientation toward millennials and the preservation of an ironic tone. The data confirm that pragmatic equivalence is achieved through the dominance of modulation and adaptive strategies.

Overall, the study of Aisha Muharrar's novel *Loved One* has established that the work represents a complex synthesis of intellectual prose and mass culture. It has been revealed that the authorial style is based on a combination of ironic distance and non-linear structure. The application of a functional model confirmed that the novel's emotive vocabulary demands flexible transformations to convey "unconventional grief." The study showed that the use of pragmatic compensation and emotional equivalents allows for the reproduction of the text's "screenplay-like" dynamics. Thus, the integrity of the translation is ensured through a deep understanding of extratextual factors – the figure of the author and the demands of the target audience – creating an authentic linguistic landscape for the contemporary recipient.

CONCLUSIONS

The research has successfully identified the key pragmatic and linguo-stylistic features of modern American prose, using Aisha Muharrar's debut novel *Loved One* as a primary case study. In accordance with the first objective, an original translation of a significant fragment of the novel into Ukrainian was performed, covering 40,593 characters of the source text. This practical work aimed to recreate the "scenarist" dynamics and sharp social humor characteristic of the author's voice. By prioritizing the preservation of ironic distance and emotional authenticity, the translation ensures that the "new generation" voice resonates naturally within the Ukrainian linguistic and cultural landscape.

The linguo-stylistic analysis of the source text revealed that Aisha Muharrar's prose is a sophisticated synthesis of intellectual literary forms and contemporary pop culture. The research characterized the narrative structure as non-linear, mirroring the fragmented nature of human memory through past experiences in Barcelona and the present reality of loss. Furthermore, it was established that the author utilizes jewelry design and material objects as central metaphors for the psychological reconstruction of grief. This "unconventional" approach to loss, which abstains from sentimental clichés in favor of raw, often humorous sincerity, constitutes the core of the novel's stylistic identity.

A significant portion of the study was dedicated to clarifying the concept of pragmatic equivalence in the context of millennial sociolect and youth slang. The findings indicate that translating such volatile linguistic layers requires a definitive shift away from formal correspondence toward functional impact. By applying the functionalist model of Christiane Nord and the classification of techniques by L. Molina and A. Hurtado Albir, the research demonstrated that the primary goal is to preserve the illocutionary force of the discourse. This approach allows to bridge cultural gaps and maintain the authentic, rebellious spirit of youth discourse, ensuring that the target reader experiences a psychological response analogous to that of the original audience.

The final stage of the research involved a detailed translation analysis of 70 emotive language units and metaphors of grief. Statistical data derived from this analysis showed a clear hierarchy of applied techniques: modulation was the most frequent (31.4%), followed by literal translation (22.9%) and adaptation (20.0%). Less common but equally vital were transposition (11.4%), established equivalents (8.6%), and description (5.7%). This distribution proves that while literal translation remains viable for universal metaphors of grief, the reproduction of specific youth slang and irony necessitates flexible, adaptive strategies. Ultimately, the study concludes that the integrity of the translation is ensured through a deep understanding of the pragmatic functions of the text and the strategic use of functional equivalents to preserve the original's unique emotional texture.

The prospects for further research lie in the deeper exploration of "screenplay-style" prose and its impact on modern literary translation. Future studies could focus on a comparative analysis of how different Computer-Assisted Translation (CAT) tools and Artificial Intelligence models handle the nuances of millennial and Gen Z sociolects, particularly in the context of high-context emotional narratives. Additionally, there is significant potential in researching the evolution of slang equivalence in the digital era, specifically how global Internet culture facilitates the creation of "universal" slang equivalents that bypass traditional linguistic barriers. Another promising aspect involves the study of multimodal metaphors in literature, where material crafts (such as jewellery-making) intersect with psychological states, and the development of specific strategies for their transcreation into target languages with different cultural traditions of craftsmanship.

REFERENCES

1. Avramchyk, D., & Kugai, K. (2022). Peculiarities of the teen slang translation. *Kyiv National University of Technologies and Design*, 5–7.
2. Hajiyeva, B. (2025). Translating Idioms and Slang: Problems, Strategies, and Cultural Implications. *Acta Globalis Humanitatis et Linguarum*, 2(2), 284–293.
3. Hasan qiz, O. S. i., & Otabek qizi, H. M. (2025). The Role Of Pragmatic Competence In Translation Theory: Issues, Challenges, And Solutions. *Galaxy International Interdisciplinary Research Journal*, 13(12), 70–72.
4. Hnatyuk, M., Dyakiv, B., Kalashnyk, O., & Stupnytska, H. (2025). Neurolinguistic Features of the Use of Anglo-American Loanwords in Ukrainian Youth Slang. *BRAIN: Broad Research in Artificial Intelligence and Neuroscience*, 16(2), 97–105.
5. Jepri, J. (2025). From Equivalence to Function: Pragmatic Approaches to Faithful Translation. *Ilmu Budaya Jurnal Bahasa Sastra Seni dan Budaya*, 9(3), 437–460.
6. *Loved One by Aisha Muharrar*. (2025). THE READER'S EDIT. Retrieved October 13, 2026.
7. Mehra, M. (2025). In 'Loved One,' Aisha Muharrar reimagines love as a form of unreliable narration. *The Queen's Journal*. Retrieved March 13, 2026.
8. Molina, L., & Albir, H. A. (2002). Translation Techniques Revisited: A Dynamic and Functionalist Approach. *Meta*, 47(4), 498–512.
9. Mukminin, M. S. (2025). Pragmatic Equivalence of Illocutionary Speech Acts Translation in The Song Lyrics Nemen: Javanese-Arabic Translation. *Translation and Linguistics Transling*, 5(1), 1–13.
10. Rahmi, A. (2025). Translation Strategies for Slang in the Subtitles of "My Stupid Boss 2". *Jurnal Ilmu Sosial Dan Humaniora*, 3(4), 625–634.

APPENDICES

APPENDIX A

Quantitative Analysis of Translation Techniques

